

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΟΥ 43^{ου} ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΣΑΒΑΤΟ 16 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2002 • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 121

Δέκα στα δέκα, με τόνο. Ο παλιός καλός μας φίλος από το Ιράν, που

του Σωτήρη Ζήκου

το πρώτο άκουσμα του ονόματός του συμπίπτει με τη διεθνοποίηση αυτού

του φεστιβάλ, είναι πάλι εδώ. Συνοδεύοντας της τελευταία ταινία του, με τίτλο *10*, που προβλήθηκε στο επίσημο διαγωνιστικό πρόγραμμα του Φεστιβάλ Κανών 2002 κι εδώ στη διεθνή επιλογή των Νέων Οριζόντων. Μια ταινία γυρισμένη με μία ψηφιακή κάμερα (εγώ νομίζω με δύο αλλά αυτό δεν έχει σημασία) που τοποθετημένη στο ταμπλό ενός αυτοκινήτου καδράρει μόνο το πρόσωπο που κάθεται στη θέση του οδηγού ή και του συνοδηγού. Με ζωντανή λήψη ήχου και φυσικό φωτισμό, ακόμη και στα νυχτερινά, που κάνουν αισθητή την παρουσία του μέσου καταγραφής. Μια ταινία χωρισμένη σε 10 μέρη (σκηνές-σεκάνς) που μέσα από το μοτίβο της επανάληψης, και σε χρόνους πραγματικούς, λειτουργούν σαν παραλλαγές στο ίδιο θέμα. Εμβαδύνοντας στην ιστορία που αφηγείται και στις ζωές των προσώπων που εμφανίζονται σ' αυτό το ταξίδι που μοιάζει σαν μια αέναη κυκλική κίνηση από μέρα σε νύχτα. Όπου όλα όσα συμβαίνουν και λέγονται εμφανίζονται τόσο φυσικά σαν να πρόκειται για ένα ακατέργαστο υλικό που έτυχε να καταγραφεί και που ο θεατής παρακολουθεί χωρίς καμιά μεσολάβηση σκηνοθετική και χωρίς καμιά τελική παρέμβαση επιλογής, μέσα από πλάνα (σχεδόν) αμοντάριστα. Κι όμως υπάρχει σκηνοθεσία και υπάρχει σενάριο, υπάρχουν (αυτοσχέδιοι) διάλογοι εκπληκτικοί, υπάρχουν εξαιρετικές (μη) ερμηνείες, υπάρχει εναλλαγή των ρυθμών και υπάρχει μια αληθινά πρωτότυπη αφηγηματική δομή. Όπως

άρχουν αιχμηρές κοινωνικές αναφορές αλλά και ριζικές ανατροπές των στερεοτύπων που έχουμε στο μυαλό μας για τη γυναίκα στη σημερινή ιρανική κοινωνία. Με και από αυτήν την ταινία, τη γήινη και απογειωμένη ταυτόχρονα, νομίζω πως είστε πολύ τυχεροί που έχουμε πάλι κοντά μας τον αυθεντικότερο ίσως ποιητή και περφόρμερ του σύγχρονου σινεμά. Τι Δόγμα και κουραφέξαλα!

άρχουν αιχμηρές κοινωνικές αναφορές αλλά και ριζικές ανατροπές των στερεοτύπων που έχουμε στο μυαλό μας για τη γυναίκα στη σημερινή ιρανική κοινωνία. Με και από αυτήν την ταινία, τη γήινη και απογειωμένη ταυτόχρονα, νομίζω πως είστε πολύ τυχεροί που έχουμε πάλι κοντά μας τον αυθεντικότερο ίσως ποιητή και περφόρμερ του σύγχρονου σινεμά. Τι Δόγμα και κουραφέξαλα!

ΗΜΕΡΑ ΣΤΟ ΟΛΥΜΠΙΟΝ:

Φούσκα (σελ. 9)

Νίκου Περράκη (Ελλάδα, 2002) •

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2002

μασμένη ήδη από το κοινό στις αίθουσες, η νέα ταινία του Νίκου Περράκη ανιχνεύει τα αδιέξοδα των εγκλωβισμένων στο χρηματιστήριο μικροεπενδυτών των μελών μιας τρομοκρατικής οργάνωσης.

Μπόν / Japon (σελ. 4)

Carlos Reygadas (Μεξικό/Ισπανία, 2002) • ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

ς λυρικός στοχασμός πάνω στην γοητεία της ανθρωπίνης κατάστασης ένα ιδιοσυγκρασιακό πορτραίτο της μεξικάνικης επαρχίας.

Μποναιρένσε / El bonaerense (σελ. 5)

Pablo Trapero (Αργεντινή, 2002) • ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

ωμή και ασυμβίβαστη απεικόνιση της πορείας ενός νέου άνδρα στην συναισθηματική αλλοτρίωση.

Lily's story (σελ. 10)

Ροβήρου Μανθούλη (Ελλάδα, 2002) •

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2002

ταινία για μια ταινία που δε γυρίστηκε ποτέ. Ο Ροβήρος Μανθούλης επιστρέφοντας στο σινεμά μετά από πολλά χρόνια ξεδιπλώνει αναμνήσεις του και φτιάχνει μια ταινία μυθοπλασίας με έντονα αυτιστικά και ιστορικά στοιχεία.

Βασική προϋπόθεση για να μην επαναλαμβάνεις

να εαυτό σου, είναι να θεωρείς πως ό,τι κάνεις, το

κάνεις για πρώτη φορά, ότι είναι ένα πρώτο βήμα.

Με αυτή την προϋπόθεση, ωθείσαι να επιλέξεις νέα

ματριάματα, χρησιμοποιώντας βέβαια την εμπειρία που

είσαι αποκτήσε. ”

Αμπάς Κιαροστάμι

ABBAS
KIAROSTAMI

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΣΗΜΕΡΑ

4 Japon, που σημαίνει «Ιαπωνία» στα μεξικάνικα, μια ταινία στο δρόμο του Κιαροστάμι και ο Cristian Mungiu σπάει τη γραμμική αφήγηση

5 Η Αθηνά Μαξίμου, ο Φωκρίσιος Τζιφούνι και η Κάρλα Μπολίτο στις ταινίες του Shooting Stars

6 Το 10 + Δέκα ταινίες στους Νέους Ορίζοντες και η συνουσία των Pan Sonic σήμερα στην Υδρόγειο

7 Ο πρωτοπόρος του ποιητικού ρεαλισμού στον ιρανικό κινηματογράφο Αμπάς Κιαροστάμι μιλάει στη Θεσσαλονίκη

9 Ο Νίκος Περράκης, η συν-σκηνογράφος Κατερίνα Μπέη και ο μουσικός Δημήτρης Παπαδημητρίου μιλούν για τη Φούσκα

10 Ο μουσικός Νίκος Μαραγκάκης και ο παραγωγός Κωνσταντίνος Μοριόπουλος μιλούν για την ταινία Lily's story

11 Για την ταινία με θέμα μια ταινία που δεν έγινε ποτέ μιλάει ο σκηνοθέτης της Ροβήρος Μανθούλης

13 Αναπολώντας το παρελθόν, με τις γραφίδες... έξω από την τσέπη, ο Lou Castel

15 Ο Τούρκος Zeki Demirkubuz και ο Γιουγκοσλάβος Milorad Milinkovic σχολιάζουν γενικώς...

17 Η Βιετναμέζα σκηνοθέτης Phan Nhue Giang μιλάει για την ταινία της Thung Lung Hoang Vang

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

Αγαπητό μου φεστιβαλικό ημερόλογο,
Μαθαίω του Αποστόλου και Ευαγγελιστού σήμερα. Αύριο της Ο.Ε. 17 Νοέμβρη. Κάτω τα χέρια απ' το λιμάνι!

• Κατεστραμμένοι, με ελάχιστο ύπνο (καταρμένα πάρτι) βάζω μπατονέτες στα βλέφαρά μου για να μείνω ξύπνιος. Σαν ζαλισμένο κοτόπουλο φτάνω στις προβλήτες και σκοινιάζω στο λιθόστρωτο δρόμο. Προσποιούμαι πως δεν έπεσα, αλλά ότι έχασα κάτι (πού έπεσε η *%\$# μπιλιά μου;) και το ψάχνω. Σηκώνομαι, τινάζω γόνατα και συνεχίζω...

• Ανταπόκριση από το καθιερωμένο πάρτι των Νέων Οριζόντων: Πολύ θα ήθελα να πω πως ήταν τέλειο, σπέσις, γκρούβι και τα λοιπά, πως ο φεστιβαλικός κόσμος γέμισε το χώρο, πως ο χορός έσερνε τα κορμιά και το κέφι ξεχειλίζει από τα αυτιά. Δυστυχώς όμως ο χώρος μάλλον ήταν κάπως μακριά από το λιμάνι, το πρωινό ξύπνημα λειτούργησε ξενερωτικά και ο

κόσμος κατά τη 1:30 αντί να συνεχίζει να καταφτάνει εκστασιασμένος, ήδη έφευγε αποκαμωμένος.

• Εμφανίστηκε στην αποθήκη Γ ο Ιρανός χρυσοφοινικιώτης Άμπας Κιαροστάμι με την (πολύ όμορφη και απλή γυναίκα) πρωταγωνίστριά του και το μικρό γιο της, τον μπόμπιρα Αμίν Μοχέρ, ο οποίος και στην ταινία υποδύεται τον γιο. Μόνο που πραγματικότητα και φαντασία είναι δύο ξεχωρές έννοιες, και ο χαριτωμένος μπόμπιρας ξεκαθαρίζει για να μην υπάρξουν παρεξηγήσεις: «Δεν είμαι τόσο κακός όσο στην ταινία. Αγαπάω πάρα πολύ τη μαμά μου, και όσοι βρίσκονταν εκεί πήραν το all time classic χαχαρένιο χαμόγελο «αχ, μωρέ, είναι τόσο γλυκούλης». Πάντως όταν κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων, η τηλεόραση έδειχνε ποδόσφαιρο, ο Άμπας έλεγε: «cut» και το συνεργείο περίμενε τον τοσοδούλη ποδοσφαιρόφιλο.

• Όταν ο Άμπας Κιαροστάμι ρωτήθηκε γιατί άργησε τόσο πολύ να κάνει μια ταινία με θέμα τη γυναίκα, απάντησε λακωνικά: «Κάλλιο αργά, παρά ποτέ». Όσοι είδαν την πρωίδα του στην ταινία να λείει πως κατηγορήσει τον πρώτο σύζυγό της ως ναρκωμένη (ψευδώς) για να πετύχει το διαζύγιο,

travelling

Ο χαμένος παίρνει το βραβείο. Ο κερδοσμένος παίρνει κιλά.

μάλλον τους άντρες Ιρανούς θα πρέπει πια να συμπονούν.

• Τι πράμα και αυτό με τη ψηφιακή κάμερα; «43ο φεστιβάλ Θεσσαλονίκης ή τα πάντα που θα θέλατε να ξέρετε γύρω από τη νέα κινηματογραφική τεχνολογία αλλά φοβόσασταν να ρωτήσετε». Μετά τον Μεξικανό Ερμολάο ήρθε η σειρά του Κιαροστάμι («αισθάνθηκα σαν μικρό παιδί που πήρε καινούριο παιχνίδι») και του τρελο-Μπόμπι (Ρά-

Μπομπ ο Ράφελσον: στα γυρίσματα της νέας του ταινίας Μπομπ ο μαστορέυει... όλο μαστορεύει. Με πρωταγωνιστή τον Τζακ.

δημιουργία; Για ψηφιακά σενάρια παίζει τίποτα στην αγορά;

• Τα αστερία που πυροβολούν άφησαν στην άκρη τη Λούκι Λουκ διάθεση, έκρυψαν τα εξασφαλισμένα τους κι έκατσαν πίσω από τον πάγκο για να μιλήσουν για το μέλλον τους. Έξι φερέλιπιδες Ευρωπαίοι ηθοποιοί (από ελληνικής πλευράς η Αθηνά Μαξίμου) που ελπίζουν σε ένα καλύτερο κινηματογραφικό αύριο, που θα στέκεται

Shooting Stars:
Μην πυροβολείτε τα αστερία! Πυροβολείτε τον πλανήτη.
Σάκης Παπαδημητρίου: Μή! Παίζω σήμερα στο Μύλο. Με τη Γεωργία. Για τον Καλιγκάρι, ρε γαμώτο!

Κάρλα: Τα ζώμια δεν είναι χορτοφάγα.
Μαρία: Φρανκενστάιν, αγάπη μου, του Γιάννη Δαλιανιδά.
Χρήστος: Ο Λούκι Λουκ με μουςτάκι μιλάει στο ανύπαρκτο κινητό του. (Δεν είχε εφευρεθεί.)

• Έυρηστη, καλή ποιότητα εικόνας, ρίχνει αισθητά τον προϋπολογισμό και απαιτεί πολύ μικρότερο συνεργείο. Δηλαδή... πάμε σούπερ μάρκετ; Πάμε να κάνουμε τρελές b-movies; Γουστάρουμε

φελσον) να υποστηρίξουν πως το μέλλον του κινηματογράφου είναι η ψηφιακή κόμμε-

Μίκαελ: Κεν Παρκ... μπλιαχ! Αυνανισμός, πεολεχία, οφθαλμολογενεία... Σάσια, σπέρμα, μακαρόνια με κιμά, δάκρυα και αίμα... Φτάνει πια!

επάξια απέναντι στην αμερικανική βιομηχανία. Ποια είναι η μεγαλύτερη αδυναμία; Η έλλειψη σταρ σίστεμ που λειτουργεί ανασταλτικά στην εμπορική επιτυχία των ευρωπαϊκών παραγωγών. Ο σταρ φτάνει την ταινία ή η ταινία τον σταρ; Η Μόνικα Μπελούτσι μετράει ως σταρ; Κι αν ναι, τότε μπορούμε να ελπίζουμε σε ένα μέλλον γεμάτο Μόνικες Μπελούτσες; Θα πω σ' αυτό...

• Προτείνω τη δημιουργία γέφυρας πεζών στην παραλιακή. Δέκα λεπτά έκανα να διασχίσω το δρόμο, όταν αντιλήφθηκα πως στην υπέρτατη ώρα αιχμής τα φανάρια ήταν σβηστά. Αισθανόμουν σαν καρτούν που μόλις ακουμπούσε το πόδι

του στην ασφάλτο, τα αυτοκίνητα περνούσαν σαν πύρροι. Πού να βρω θάρρος; Με τεχνική γιόγκα συγκέντρωσα όλο το νουρεγεφικό μου ταπεραμένο, πρόσθεσα λίγο παλιό καλό Καρλ Λιούις και τινάχτηκα σαν σφαίρα. Τα πάντα είναι θέμα τσίμινγκ (ή λειτουργίας των φαναριών...).

• Ποια είναι η πρώτη κινηματογραφική εμφάνιση του «ερασιμαίου» μουσικού και άθλια προφορά, γιατί είμαι ανεπιδοκματός; Άρνολντ Σβαρτζενέγκερ; (εντάξει, υπήρχε κι εκείνη η «ας πω να ξεχάσω» εμφάνιση του στο *Hercules* New York). Έτος 1976, τίτλος *Stay Hungry* του τρελο-Μπόμπι. Ο Άρνι είναι ντυμένος Μπάτμαν και σηκώνει βάρη σε ένα γυμναστήριο. «Γιατί είσαι ντυμένος έτσι;» «Επειδή μ' αρέσει να βάζω λίγο χιούμορ στην προπόνησή μου. Περνάω ντυνόμενος βραχάχνθρωπος και φέτος μπάτμαν». Άντε και του χρόνου.

• Θυμίζει καλοκαίρι το φεστιβάλ. Τώρα που μετράμε τα πόδια τις μέρες, αρχίσαν οι ζηλιάρικες συζητήσεις. «Πόσες ταινίες έχεις δει; Εγώ δεκάξι». «Χα! Μόνο; Εγώ είκοσι σιδύς». Η θέαση γίνεται αυτοσκοπός. Δεν μπορείς να έχεις σινεκάρτα και να δεις λιγότερες από είκοσι ταινίες. Είσαι οφ, είσαι ντεμοντέ, είσαι όλα τα κακά. Δεν ξέρεις από σινεμά, πώς να το κάνουμε; Άραγε μετά από πόσες ταινίες ημερησίως, παύει ο εγκέφαλος να αντιλαμβάνεται τις εικόνες; Προσωπικά νομίζω πως κατά μέσο όρο μετά τη δεύτερη ό,τι δεις, είναι «Μπαινάκης Βγαινάκης». Κάλαμα είναι και λίγο δύσκολη, λειτουργεί και υπνωτικά. Πωλιά λέγαμε «πόσα παγωτά έφαγες; Πόσα μπάνια έκανες; Εξέλιξη κι αυτή!

Άμπας: Η Γυναίκα στην ταινία μου Δέκα ασχολείται με τη ζωγραφική, τη φωτογραφία, κάνει βόλτες με το αυτοκίνητο, αγοράζει τούρτες, κουβεντιάζει και φιλοσοφεί. Λυπηθείτε την, είναι μια Ιρανή καταπιεσμένη.

• Προλογίζοντας ο κύριος Επίτιμος ταμίας Ο εραστής, ζήτησε ευγενικά από το κοινό να κλείσει τα κινητά. Άγες στιγμές αργότερα χτύπησε... το δικό του. Είδατε που καμιά φορά δεν φταίμε; Το κινητό είναι ο τεχνητός αναπνευστήρας. Άντε, το πολύ πολύ να το βάλουμε στο αθόρυβο, αλλά και να το κλείσουμε... Πάντως ακόμα και άμα χτυπήσει κατά τη διάρκεια των

ταινιών, μπορείτε να το κλείσετε, αντί να το σηκώσετε και να μιλάτε ντεμέκ φιθυριστά, λες και δεν σας ακούμε.

• «Φράνσις Φορντ Κόπολα, Ράινερ Βέρνερ Φασμίντερ, Ξερό ψωμί...» Το ξέρετε ότι κάποτε ο Ράινερ υποδύθηκε τον Έλληνα; Τον έλεγαν Γιώργο, ζούσε στη Γερμανία κι έτρωγε ζύλο από... Γερμανούς. Έτος 1969, τίτλος *Katzelmacher*, σκηνοθεσία και σενάριο, μαντέψτε ποιος Ράινερ, βεβαίως.

• Τι είναι σαν τη μύγα μες στο γάλα; Η Τίφανι Λίμους, φιλμάδα του κουλ Λάρι και πρωταγωνίστρια στο *Κεν Παρκ*. Δεν πρόκειται περί ρατσιστικού σχολίου. Απλά το ξεχωριστό και ιδιαίτερο παρουσιαστικό της κάνει μπαμ από τα εφτακόσια μέτρα. Απόλυτα γήινη και προσήτη κυκλοφορεί ανάμεσά μας, πίνει καφέ στην αποθήκη και σερφάρει στο διαδίκτυο μανιωδώς.

• Τι να μην ξεχάσω για αύριο: Να κάνω τον Ξερόλα με τα προγνωστικά μου για τα βραβεία του διεθνούς διαγωνιστικού (φυσικά θα πέσω έξω), να πάρω θέση σ' όλες τις βραβευστάχστες συζητήσεις, και να παρευρεθώ οπωσδήποτε στην τελετή λήξης, για να πάρω την ύστατη μαστουριμένη φεστιβαλική μου τζούρα. Τι θα κάνω μετά;

Sotiris Babatzis
dankihotis@hotmail.com

16 ΣΑΒΒΑΤΟ • SATURDAY

OLYMPION RENAULT	PAVLOS ZANNAS	JOHN CASSAVETES	STAVROS TORNES	FRIDA LIAPPA	TONIA MARKETAKI	MYLOS (E-MAGIC)
11:30 - <i>Pantelis Voulgaris Retro</i> Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΤΡΑΓΩΝ Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΤΡΑΓΩΝ - 28' Greece/1971 • O.V. Greek 13:30 - <i>Drama Short Film Festival 2002</i> Awarded Films (5 short films) Greece/2002 O.V. Greek 16:00 - <i>International Competition</i> JAPON / JAPON - 137' Carlos Reygadas Mexico, Spain/2002 O.V. Spanish/English subtitles 19:30 - <i>International Competition</i> EL MICHONAEPEZE / EL BONAERENSE - 92' Pablo Trapero Argentina/2002 O.V. Spanish/English subtitles 22:00 - <i>SHOOTING STARS</i> Παρουσίαση των 6 ηθοποιών Presentation of the 6 actors/actresses 22:30 - <i>Greek Films 2002</i> LILLY'S STORY - 130' Robert Mantis Greece, France/2002 O.V. Greek, French/English subtitles 01:30 - <i>Special Screenings</i> BERLIN ALEXANDERPLATZ (Part 2) - 300' Rainer Werner Fassbinder Germany/1980 O.V. German/English subtitles	12:00 - <i>NH International Selection</i> DEKA TEN - 94' Abbas Kiarostami Iran, France/2002 O.V. Persian/English subtitles 14:30 - <i>NH International Selection</i> ΓΥΝΑΙΚΕΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ZENDAN-E ZANAN - 106' Manijeh Hekmat Iran/2002 O.V. Persian/English subtitles 17:00 - <i>NH International Selection</i> ΕΙΜΑΙ Η ΤΑΡΑΝΕ. ΕΤΩΝ 15 MAN TARANEH 15 SAL DARAM - 109' Rassul Sadri-Ameli Iran/2002 O.V. Persian/English subtitles 20:00 - <i>NH Tribute: J.H. Hermosillo</i> ΕΡΧΕΣΑΙ ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΕΣΜΕΡΑΝΤΑ DE NOCHE VIENES, ESMERALDA - 103' Jaime Humberto Hermosillo Mexico/1997 O.V. Spanish/English subtitles 23:00 - <i>NH Tribute: J.H. Hermosillo</i> ΕΡΧΕΣΑΙ ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΕΣΜΕΡΑΝΤΑ EXCORCISMOS - 78' Jaime Humberto Hermosillo Mexico/2002 O.V. Spanish/English subtitles	10:00 - <i>NH Retrospective: Shirin Neshat</i> Πρόγραμμα Ταινιών Μικρού Μήκους (8 ταινίες) Short Film Program (8 films) 89' USA, Morocco, Turkey/1998 No Dialogues 11:30 - <i>NH International Selection</i> Ο ΛΕΥΚΟΣ ΗΧΟΣ DAS WEISSE RAUSCHEN - 106' Hans Weingartner Germany/2001 O.V. German/English subtitles 14:00 - <i>NH Tribute: J.H. Hermosillo</i> ΤΟ ΑΓΙΟΓΕΥΜΕΝΟ ΜΑΘΗΜΑ LA TAREA PROHIBIDA - 77' Jaime Humberto Hermosillo Mexico/1992 O.V. Spanish/English subtitles 16:30 - <i>NH International Selection</i> Ο ΕΡΑΣΤΗΣ / LUBOVNIK - 100' Valery Todorovskiy Russia/2002 O.V. Russian/English subtitles 19:30 - <i>NH International Selection</i> BELLISSIMA / BELLISSIMA - 69' Artur Urbanski Poland/2002 O.V. Polish/English subtitles 22:30 - <i>NH Tribute: J.H. Hermosillo</i> ΜΥΣΤΙΚΑ ΣΤΟ ΜΠΑΝΟ INTIMIDADES EN UN CUARTO DE BANO - 78' Jaime Humberto Hermosillo Mexico/1989 O.V. Spanish/English subtitles	10:00 - <i>Special Screenings</i> ΣΠΙΡΤΟΚΟΥΤΟ / SPIRITOKOUTO - 80' Work in Progress Greece O.V. Greek 12:00 - <i>Asian Vision</i> H ERHIM KOI/LADA THUNG LUNG HOANG VANG - 90' Pham Nihue Giang Vietnam/2002 O.V. Vietnamese/English subtitles 14:30 - <i>Shooting Stars</i> ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΝΟΕΜΒΡΗ TO MISTIKO TOY NOEMVRI - 114' Takis Papayannidis Greece/2002 O.V. Greek/English subtitles 17:00 - <i>Shooting Stars</i> ΑΔΕΙΑ ΜΑΤΙΑ SOLE NEGLI OCCHI - 87' Andrea Porporati Italy/2001 O.V. Italian/English subtitles 20:00 - <i>Shooting Stars</i> ΣΤΑΓΟΝΕΣ ΦΩΤΟΣ O GOTEJAR DA LUZ - 110' Fernando Vendrell Portugal/2001 O.V. Portuguese/French subtitles 23:00 - <i>Balkan Survey</i> ΜΟΙΡΑ / YAZGI - 115' Zeki Demirkubuz Turkey/2002 O.V. Turkish/English subtitles	11:30 - <i>Marco Bellocchio Retro</i> ELENA - 6' Switzerland, France/1997 O.V. Italian 14:30 - <i>International Competition</i> ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΔΙΚΟΣ ΣΟΥ SUD SANAHA - 125' Apichatpong Weerasethakul Thailand/2002 O.V. Thai, Burmese/English subtitles 17:00 - <i>Marco Bellocchio Retro</i> ΒΡΙΑΜΒΙΚΟ ΕΜΒΑΘΡΙΟ MARCIA TRIONFALE - 125' Italy, France, Germany/1976 O.V. Italian/English subtitles 20:00 - <i>International Competition</i> Η ΖΩΗ ΜΕ ΣΦΑΖΕΙ VIVRE ME TUE - 90' Jean-Pierre Sinapi France/2002 O.V. French/English subtitles 23:00 - <i>Marco Bellocchio Retro</i> Η ΚΙΝΑ ΕΙΝΑΙ ΚΟΝΤΑ LA CINA E VICINA - 95' Italy/1967 O.V. Italian/English subtitles	11:30 - <i>Greek Films 2002</i> Η ΦΟΥΣΚΑ I FOUSKA - 104' Nikos Perakis Greece/2001 O.V. Greek/English subtitles 14:00 - <i>Greek Films 2002</i> ΟΣΟ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΛΚΟΟΛ OSSO IPARHI ALCOOL - 103' Dimitris Makris Greece/2002 O.V. Greek 16:30 - <i>Greek Films 2002</i> Ο ΧΑΜΕΝΟΣ ΤΑ ΠΑΙΡΝΕΙ ΟΛΑ O HAMENOS TA PERNI OLA - 120' Nikos Nikolaidis Greece/2002 O.V. Greek/English subtitles 19:30 - <i>Pantelis Voulgaris Retro</i> ΤΟ ΠΡΟΞΗΝΟ ΤΗΣ ΑΝΝΑΣ TO PROXENO TIS ANNAS - 82' Greece/1972 O.V. Greek/English subtitles 22:30 - <i>Greek Films 2002</i> ΠΑΜΕ ΓΙΑ ΕΝΑ ΟΥΖΟ PAME GIA ENA OUZO - 85' Kleoni Flessa Greece/2002 O.V. Greek	• ΠΡΩΙΝΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ: 12:00 - 15:00 Παρουσίαση Ελληνικών SITES - Art Topos. Εικαστικά και new media. - Ordino. Ελληνικός κινητός - T-short. Ταινίες μικρού μήκους 15:00 - 17:00 On line Festivals surfing • ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ: Εμπειρίες ευρείας ζώνης 17:00 - 18:00 Ελληνικά βίντεο (σε streaming) 18:00 - 19:00 Τρέχοντας με 700 (MBps) 19:00 - 20:00 Κόσμοι σε τρεις διαστάσεις 20:00 - 22:00 Αντί επιλόγου: παλιά μέσα, νέα μέσα, μετά-μέσα 22:00 - 23:00 Τελετή λήξης e-magic • ΜΕΤΑΜΕΣΟΧΡΟΝΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ: Black e-night 24:00 - 02:00 -Το εργασιότυπο του Δρ. Καλιγκάρι-, 1919 Ζωντανή μουσική επένδυση: Σάκης Παπαδημητρίου, Γεωργία Συλλοίου 02:00 - 04:00 -Reeler Madness-, 1936 Reeler Madness re-work (2002): Μουσική και οπτική επένδυση: Χάρης Μάρτης

Shooting Stars: τα νέα αστέρια της Ευρώπης

Για πρώτη φορά φέτος παρουσιάζεται στο διεθνές τμήμα του Φεστιβάλ το Shooting Stars, ένα πρόγραμμα προώθησης και προβολής της νέας γενιάς των ηθοποιών. Το πρόγραμμα θεσπίστηκε πριν από πέντε χρόνια με πρωτοβουλία του οργανισμού European Film Promotion (EFP) και πρωτοπαρουσιάστηκε στο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Βερολίνου.

Είναι γνωστό στην Ευρώπη το πρόβλημα της διανομής και προώθησης των ταινιών της στην Αμερική και τη Ασία γι' αυτό και ο στόχος του Οργανισμού είναι να προωθήσει τον ευρωπαϊκό κινηματογράφο οργανώνοντας προγράμματα σε διάφορα μέρη. Το Shooting Stars είναι ένα από τα αγαπημένα μας, γιατί δίνει την ευκαιρία στα νέα παιδιά, που έχουν κάνει καριέρα στη χώρα τους, να δείξουν ταλέντο και τη δουλειά τους στο εξωτερικό», ανέφερε στη χθεσινή συνέντευξη τύπου η διευθύντρια της Hellas Films του ΕΚΚ και μέλος του οργανισμού EFP, Βούλα Γεωργακάκου.

Από τους 100 νέους ευρωπαίους ηθοποιούς, ταλαντούχους και πολλά υποσχόμενους έχουν παρουσιαστεί στο πρόγραμμα αυτό τα τελευταία πέντε χρόνια. Με συνεντεύξεις τύπου, προβολές ταινιών στις οποίες συμμετέχουν, δημόσιες παρουσιάσεις, η EFP προβάλλει τους νέους αυτούς ηθοποιούς.

Το πρόγραμμα Shooting Stars παρουσιάζονται έξι ηθοποιοί: Enrique Alcides από την Ισπανία με την ταινία *Ιστορίες Παπουτσιών*, Michael Finger από την Ελβετία με την ταινία *Μηλουζ της Ουτοπίας*, Fabrizio Gifuni από την Ιταλία με την ταινία *Αδεια Μάτια*, Αθηνά Μαξίμου από την Ελλάδα με την ταινία *Μυστικός Νοέμβρης*, Maria Würzler Rich από τη Δανία με την ταινία *Μικρές Απώλειες* και Carla Bolito από την Πορτογαλία με την ταινία *Σταγόνες φωτός*.

Όλοι οι ηθοποιοί εξέφρασαν τη χαρά τους που συμμετέχουν σ' αυτό το πρόγραμμα τονίζοντας ότι είναι μια ευκαιρία γι' αυτούς όχι μόνο να γίνουν γνωστοί με τις ταινίες τους σε όλη την Ευρώπη αλλά και να γνωρίσουν τον τρόπο με τον οποίο προωθείται μια ταινία.

Enrique Alcides

Αντιμετώπισα προβλήματα με την προβολή της δουλειάς μου ήδη στη χώρα μου, την Ισπανία, και έτσι το να ταξιδεύω σε διάφορες ευρωπαϊκές χώρες με άλλους ανερχόμενους αστέρες, να έχουμε ανταλλαγή εμπειριών και απόψεων σε σχέση με την ευρωπαϊκή βιομηχανία κινηματογράφου, η οποία ούτως ή άλλως έχει κατατροπωθεί από την αμερικανική, είναι πραγματικά συναρπαστική.

Michael Finger

Μου αρέσει που μου δίνεται η ευκαιρία να επισκεφτώ άλλες ευρωπαϊκές χώρες, να γνωρίσω άλλους ανερχόμενους αστέρες, να έρθω σε επαφή με νέους ανθρώπους από το χώρο του κινηματογράφου, σκηνοθέτες, παραγωγούς, ηθοποιούς. Για μένα που στη μικρή Ελβετία είναι μια μοναδική ευκαιρία να μυρίσω το άρωμα της βιομηχανίας κινηματογραφικής βιομηχανίας.

Maria Würzler Rich

Ο κινηματογράφος δεν αφορά μόνο τους ηθοποιούς ή τα γυρίσματα. Αφορά τις πωλήσεις των ταινιών σε μία τεράστια παγκόσμια αγορά. Αυτό το ανακάλυψα μέσα από το πρόγραμμα αυτό και συνειδητοποίησα ότι δεν είμαι παρά ένα πολύ μικρό κομμάτι του παζλ.

Fabrizio Gifuni

Το μεγαλύτερο πλεονέκτημα από τη συμμετοχή στο πρόγραμμα είναι η δυνατότητα που μας δίνεται να δείξουμε τη δουλειά μας σε άλλα μέρη. Πέρα από αυτήν, υπάρχει η δυνατότητα να συναντήσουμε νέους ανθρώπους σαν κι εμάς και να ανταλλάξουμε ιδέες και απόψεις. Ένα άλλο σημαντικό στοιχείο είναι ότι η νέα γενιά ευρωπαίων ηθοποιών διακρίνεται μέσα στην αγορά.

Αθηνά Μαξίμου

Είδα ότι τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι νέοι σε αυτό το χώρο που λέγεται κινηματογράφος είναι κοινά. Όλοι έχουμε καταλάβει ότι είναι πάρα πολύ ακριβό αυτό το σπορ που λέγεται κινηματογράφος, χρειάζεται μεγάλος αγώνας και κυρίως πάρα πολύ δουλειά εκ μέρους μας για να τα καταφέρουμε. Όλοι εμείς που βρισκόμαστε εδώ είχαμε τύχη στην αρχή, αλλά αυτή δεν φτάνει. Πρέπει να δουλέψουμε.

Carla Bolito

Το πρόγραμμα Shooting Stars σου ανοίγει τους ορίζοντες, σε κάνει να δεις τα πράγματα στη διεθνή τους διάσταση. Μια και ζούμε στην Ευρωπαϊκή Ένωση μπορούμε να αποτελέσουμε μια ευκαιρία για κάθε ηθοποιό να αναπτύξει τη δουλειά του σε ευρωπαϊκό επίπεδο. Ίσως στο μέλλον να βλέπουμε όλο και περισσότερο ανταλλαγές εμπειριών μεταξύ χωρών.

Επιμέλεια: Όλγα Κοζάκη

ΑΝΟΙΚΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ

Σήμερα στις 11:00, στην Αποθήκη Γ' οι Νέοι Ορίζοντες οργανώνουν ανοικτή συζήτηση με θέμα «Η γυναικεία στον ιρανικό κινηματογράφο». Τη συζήτηση συντονίζει η δημοσιογράφος Μαρία Κουφοπούλου.

43ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης ευχαριστεί την

για την πολύτιμη συνεισφορά της

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Dewar's

ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ

ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ | Α' ΠΡΟΒ | Β' ΠΡΟΒ | ΤΕΛΙΚΗ

1. Εξόριστος σε άλλον ουρανό	4,072	4,193	4,132
2. Δύσκολοι αποχαιρετισμοί: ο μπαμπάς μου	4,377	4,711	4,544
3. Μπάγκαλου	3,093	3,385	3,239
4. Γυναίκα της βροχής	4,101	3,939	4,020
5. Τυφλός στόχος	3,755	3,761	3,758
6. Μυστικά μιας εκδρομής	4,144	4,250	4,197
7. Επιθυμίες της γης	3,916	4,212	4,064
8. Ρότζερ Ντότσερ	3,916	4,186	4,051
9. Μην κλαις	3,453	3,550	3,502
10. Ο γάμος της Ράνα	4,169	4,291	4,230
11. Δύση	4,432	4,330	4,381
12. Θα το μετανιώσεις	4,573	4,563	4,568
13. Για πάντα δικός σου	2,000		
14. Η ζωή με σφάζει	4,322		
15. Χαπόν			
16. Ελ Μπωναερένας			

1. Γύρω γύρω όλοι	4,030	4,109	4,070
2. Χορεύοντας με τον Ραϊντέλ-El vecino cubano	4,333	4,017	4,175
3. Ο βασιλιάς	4,498	4,546	4,522
4. «Η γυναίκα της... και ο συλλέκτης» Αλληγορία III	2,947	3,900	3,423
5. Στη σκιά του Λέμι Κόσιον	3,697	3,503	3,600
6. Εγκώμιο βραδύτητας	3,966	4,388	4,177
7. Φύλακες του χρόνου	4,262	3,906	4,084
8. Ο κόσμος ξανά	3,406	3,650	3,528
9. Όνειρα γλυκά	4,119	4,102	4,110
10. Το μυστικό του Νοέμβρη	3,294	3,787	3,540
11. Παρά λίγο, παρά πόνο, παρά τρίχα	3,022		
12. Η μνήμη	2,580	2,957	2,768
13. Πάμε για ένα ούζο	3,927		
14. Όσο υπάρχει αλκοόλ	3,411		
15. Ο χαμένος τα παίρνει όλα			
16. Lilly's story			

Το ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΟΙΝΟΥ DEWAR'S απονέμεται σε μια ελληνική ταινία, που προβάλλεται σε πρώτη δημόσια προβολή και συμμετέχει στο 43ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Το ίδιο βραβείο θα απονεμηθεί και σε μια ξένη ταινία που προβάλλεται στο πλαίσιο του Διεθνούς Διαγωνιστικού. Οι συμμετοχές των ταινιών, ελληνικές και ξένες, είναι αυτές που, κατά σειρά προβολής, αναφέρονται παραπάνω.

ASK FOR MORE...MOVIES

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

Επαναληπτικές προβολές

Για πάντα δικός σου/Sud sanaheha
του Apichatpong Weerasethakul (Βιετνάμ, 2002)

Σε μια μικρή πόλη στα σύνορα της Ταϊλάνδης με τη Βιρμανία, η Ρόονγκ λαχταρά να έρθει η μέρα που θα μπορεί να βρεθεί στην αγκαλιά του βιρμανού εραστή της, Μιν, ο οποίος έχει μεταναστεύσει στην Ταϊλάνδη λαθραία. Η Ρόονγκ πληρώνει την Ορν, μια ηλικιωμένη γυναίκα, να φροντίζει τον Μιν, ενώ εκείνη αναζητεί ένα μέρος όπου θα μπορέσουν να χαρούν την ευτυχία τους. Ένα απόγευμα, ο Μιν παίρνει τη Ρόονγκ για μια βόλτα μες στη ζούγκλα. Εκεί μπορούν πια να εκφράσουν τον έρωτά τους. Όμως, την ίδια ώρα, στη ζούγκλα βρίσκεται η Ορν με τον Τόμι, ένα συνάδελφο του άντρα της. Μια τέτοια υπερβολική δόση ευτυχίας θα έχει, άραγε, παρενέργειες;

Σάββατο 18 Νοεμβρίου, Cine Φίντα Λιάνα, 14:30

Η ζωή με σφάζει/Vivre me tue
του Jean-Pierre Sinapi (Γαλλία, 2002)

Ο 27χρονος Πολ είναι Γάλλος, μαροκινής καταγωγής, και πτυχιούχος φιλολόγος και πολιτικών επιστημών. Ενώ περιμένει να παρουσιαστεί η κατάλληλη θέση εργασίας, δουλεύει ως πιτσαδόρος την ημέρα και νυχτοφύλακας σ' ένα ξενοδοχείο του Πιγκάλ τις νύχτες. Ο Πολ λατρεύει τον μικρό του αδελφό, Ντανιέλ. Ο Ντανιέλ δεν είναι τόσο έξυπνος όσο ο αδελφός του, έχοντας αποτύχει στο baccalauréat τρεις φορές, έχει όμως πάθος με το body-building. Το όνειρό του είναι να γίνει εξώφυλλο στο περιοδικό «Muscle World». Για να το καταφέρει, παίρνει αναβολικά...

Παρασκευή 15 Νοεμβρίου, Cine Φίντα Λιάνα, 20:00

Το 43ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου ευχαριστεί την εταιρεία

HOUSE
interiors
contract

Το 43ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου ευχαριστεί την εταιρεία

EUROMEDICA
ΑΝΑΒΑΤΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ

ΟΙ ΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Χαπόν / Japon

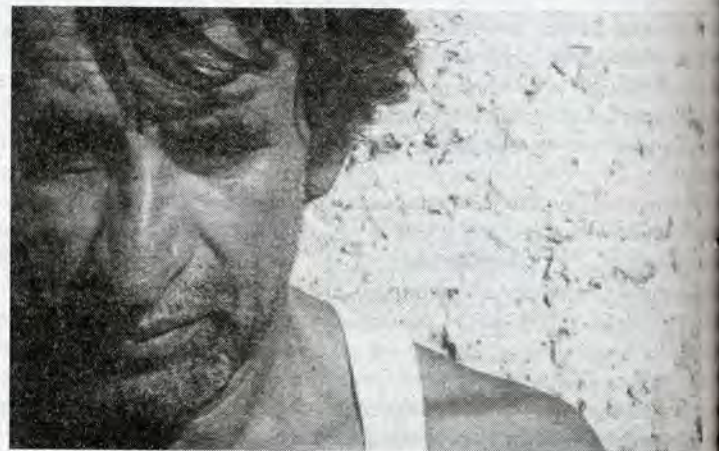
του Carlos Reygadas (Μεξικό/Ιαπωνία, 2002)

Ένας ανώνυμος μεσήλικας αφήνει την πόλη του Μεξικού και κατευθύνεται προς την επαρχία με σκοπό να αυτοκτονήσει. Η συνάντησή του όμως με μια θρησκοδόλητη ηλικιωμένη χήρα που ζει σε ένα έρημο φαράγγι θα του αλλάξει τα σχέδια. Δίπλα της θα κατανοήσει τα προβλήματα της ζωής, την ανθρωπιά, την ανάγκη για επαφή, ακόμα και τη λειτουργία των σεξουαλικών ενστίκτων.

Πυκνό σε φιλοσοφικά νοήματα και πλούσιο σε φόρμες, το ντεμπούτο του Μεξικανού σκηνοθέτη δίνει αφορμές για συγκρίσεις με το ύφος του Κιαιροστάμι (και ιδιαίτερα της Γεύσης του Κερασίου) αλλά και του Ταρκόσκι τον οποίο ο Ρεϊγάδας αναφέρει ως μεγάλη επιρροή του. Μόνο που ο Ρεϊγάδας είναι πιο αινιγματικός με πολλές στιγμές μαγικού ρεαλισμού σε μια ταινία που πατάει πάνω σε μια υποτυπώδη πλοκή για να μιλήσει για τη γοητεία της ανθρωπίνης κατάστασης μέσα από χειρονομίες, συμπεριφορές και κυρίως ατμόσφαιρες.

Αν και οι ερμηνείες των ηθοποιών του είναι αναπάντεχα δυνατές, αφού σκεφτεί κανείς πως πρόκειται για ερασιτέχνες και πραγματικούς κατοίκους του χωριού όπου εκτυλίσσεται η ιστορία (ο κεντρικός πρωταγωνιστής είναι φίλος του πατέρα του σκηνοθέτη), το Japon ξεχωρίζει για την εξαιρετική φωτογράφιση της άγριας ομορφιάς του μεξικάνικου τοπίου, τους θρησκευτικούς τόνους, το λειτουργικό μοντάζ (τρεις μοντέρ υπογράφουν την ταινία) και τη μοναδική χρήση της μουσικής από ατμοσφαιρικές παρτιτούρες του Μπαχ και του Σοστακόβιτς.

Η ταινία συμμετείχε στις Κάνες στο τμήμα «Camera D'Or» εντυπωσιάζοντας κριτικούς και θεατές για την ωριμότητα με την οποία ο Ρεϊγάδας χειρίζεται τα εκφραστικά του μέσα σε αυτή την ιδιосуγκρασιακή και φιλόδοξη πρώτη του μεγάλου μήκους ταινία. Ο σκηνοθέτης σπούδασε νομικά στο Μεξικό και στο Λονδίνο με εξειδίκευση στην «ένοπλη σύγκρου-

Το Japon (Ιαπωνία στα μεξικάνικα) είναι ένας λυρικός στοχασμός πάνω στο ξύπνημα των νεκρωμένων αισθήσεων, την ανθρωπινή επιθυμία, τη ζωή και το θάνατο, τη λύτρωση που έρχεται όταν αρχίσουμε να πιστεύουμε ξανά στο διπλανό μας

ση». Με τον κινηματογράφο ξεκίνησε να ασχολείται όταν μετακόμισε στις Βρυξέλλες για να ασχοληθεί με τα οικονομικά, γυρίζοντας πολλές μικρού μήκους ταινίες.

Σάββατο 18 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 18:00

Τζ.Π.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Σπάζοντας τη γραμμική αφήγηση...

Cristian Mungiu, σκηνοθέτης της ταινίας Δύση

Πώς αποφασίσατε για την πρώτη σας ταινία ένα μη γραμμικό τρόπο αφήγησης της ιστορίας;

Υπήρχαν δύο λόγοι. Πειραματίζομαι πολλά χρόνια με αυτό τον τρόπο αφήγησης. Έχω γυρίσει πέντε μικρού μήκους ταινίες και κάθε φορά προσπαθούσα να σπάσω στην αφηγηματική δομή μιας ταινίας. Αυτός είναι ο τρόπος που μου αρέσει να διηγούμαι ιστορίες, αυτό είναι το στυλ μου. Ο κύριος λόγος όμως είναι επειδή εκτιμώ πολύ τις εκπλήξεις σε μια ταινία. Θέλω να κρατήσω το κοινό ζωντανό μαζί μου για δύο ώρες, δε θέλω να ξέρει τι πρόκειται να συμβεί μέχρι το τέλος της ταινίας, γι' αυτό πάντα ψάχνω τρόπους να πω την ιστορία έτσι ώστε όλα να μπορούν να συμβούν μέχρι την τελευταία στιγμή.

Πόσο καιρό σας πήρε να γράψετε το σενάριο;

Βασικά, χρειάστηκε αρκετός καιρός για να βάλω όλες τις ιστορίες μαζί. Πρόκειται για αληθινές ιστορίες που άκουσα, ιστορίες που συνέβησαν σε μένα, ιστορίες που αφότου συνέβαιναν τις έγραφα. Στην αρχή, μου πήρε δύο μήνες να γράψω την πρώτη βερσιόν του σεναρίου, μετά αφότου πήραμε τα χρήματα ξανάγραψα από την αρχή όλο το σενάριο δύο φορές. Συνολικά λοιπόν χρειάστηκε έξι μήνες.

Στην ταινία έχετε ένα ιδιαίτερα μεγάλο καστ. Πώς βρήκατε τους ηθοποιούς σας;

Πήρα κάποιους ηθοποιούς που ήξερα από τις μικρού μήκους ταινίες μου και ειδικά ηθοποιούς που είχα δει σε άλλες ταινίες και είχαν εμπειρία στον κινηματογράφο. Με άλλους που δεν ήξερα έκανα ένα μεγάλο κάστινγκ. Χρειάστηκε να πάρω πολλούς ερασιτέχνες γιατί δεν είχα χρήματα να τους πληρώσω, ειδικά αυτούς που έπαιζαν τους ξένους που ζουν στο Βουκουρέστι μέσα στην ταινία. Δουλέψαμε πολύ πριν το γύρισμα γιατί ήθελα να δώσω αυτή τη φυσικότητα στους διαλόγους, πριν ξεκινήσουμε.

Η ταινία σας αποτελείται από τρία μέρη που λένε την ίδια ιστορία από άλλη οπτική. Γυρίσατε κάθε τμήμα ξεχωριστά;

Δεν μπορούσαμε να το κάνουμε γιατί είχαμε πολύ μικρό Budget. Έπρεπε να είμαι πολύ συνεπής με το πρόγραμμα και να τελειώσω το γύρισμα σε ένα location, μετά να περάσω στο άλλο. Για τους ηθοποιούς ήταν πολύ μεγάλη προσπάθεια γιατί έπρεπε να αλλάζουν τα συναισθήματα τους κάθε φορά για την επόμενη σκηνή αλλά δεν υπήρχε άλλος τρόπος.

Η Ρουμανία τα τελευταία χρόνια είναι αγαπημένος τόπος γυρισμάτων ξένων παραγωγών και ιδιαίτερα του Χόλιγουντ. Πώς βλέπετε αυτή την κατάσταση; Τη βρίσκετε θετική;

Μιλάμε για δύο διαφορετικά πράγματα. Οι ξένες παραγωγές ενθαρρύνονται να έρθουν γιατί υπάρχουν κινηματογραφικές εταιρίες που προσφέ-

ρουν πολύ καλές υπηρεσίες σε πολύ χαμηλές τιμές. Αλλά αυτό δεν έχει να κάνει με το ρουμανικό σινεμά. Είναι βιομηχανία, δουλειά και εκεί τελειώνει. Το ρουμανικό σινεμά χρηματοδοτείται από το εθνικό κέντρο κινηματογράφου μέσω του ετήσιου διαγωνισμού σεναρίου για πέντε με οκτώ ταινίες το χρόνο. Σου δίνουν το πενήντα με το ογδόντα τοις εκατό των χρημάτων. Υπάρχουν όμως πολλά πρότζεκτ. Το δύσκολο είναι να βρεις τα υπόλοιπα λεφτά αφού το φιλμ δεν μπορεί να βγάλει τα λεφτά του στις αίθουσες. Είναι επίσης πολύ δύσκολο να πείσεις κάποιον να επενδύσει στην ταινία σου, ειδικά στην πρώτη ταινία γιατί κανείς δεν σε ξέρει και δεν σε εμπιστεύεται. Εμείς ολοκληρώσαμε τα γυρίσματα έχοντας μόνο 200000 δολάρια. Μετά πήραμε κάποιες ενισχύσεις από κάποια φεστιβάλ και ολοκληρώσαμε μετά από ένα χρόνο την ταινία.

Σαν σκηνοθέτης σας ενδιαφέρει περισσότερο η αφηγηματική δομή μιας ταινίας ή και οι χαρακτήρες;

Με ενδιαφέρουν και τα δύο αλλά πιστεύω ότι περισσότερο με ενδιαφέρει η αφήγηση γιατί μου αρέσει να λέω ιστορίες. Χρησιμοποιώ τους χαρακτήρες για την αφήγηση αλλά δεν κάνω ταινίες που επικεντρώνονται σε ένα πρόσωπο ή σε ανάπτυξη χαρακτήρων τόσο πολύ. Εκτιμώ τις καταστάσεις, τις ανατροπές, το χιούμορ και το συναίσθημα, μέσα από τους χαρακτήρες.

Είχατε κάποιες ταινίες στο μυαλό σας όσον αφορά την δομή της αφήγησης πριν γυρίσετε το Occident;

Προσπάθησα να μην έχω κάποιον στο μυαλό μου. Αλλά έχω δει όλα τα είδη των ταινιών που έχουν μη συμβατικές δομές αφήγησης, από τότε που ήμουν σπουδαστής ακόμα. Μ' αρέσει πολύ η δομή του Pulp Fiction, μου αρέσουν τα φιλμ που σπάνε την γραμμική αφήγηση, φιλμ που αρχίζουν την ιστορία από το τέλος. Αλλά γι' αυτό το φιλμ προσπάθησα να βρω ποιος είδος αφήγησης είναι καλό για τις ιστορίες που είχα στο χαρτί και η δομή προέκυψε από τις ιστορίες, την ανάγκη να ενώσω αυτές τις ιστορίες σε μία.

Στην ταινία ασχολείστε και με το θέμα της μετανάστευσης; Είναι επιθυμία των σημερινών νέων της Ρουμανίας να φύγουν από τη χώρα τους;

Έχουν την επιθυμία να ζήσουν καλύτερα. Όσοι βρουν τη λύση στη Ρουμανία δε θα φύγουν. Υπάρχουν πολλοί μορφωμένοι νέοι Ρουμάνοι που αποφοιτούν από τα πανεπιστήμια και δεν βρίσκουν εύκολα καλές δουλειές. Ψάχνουν λοιπόν να φύγουν όσοι είναι ακόμα νέοι. Είναι μια σημαντική απόφαση που πρέπει να πάρει κάποιος μέχρι τα 25 του χρόνια. Όμως αυτή η κατάσταση αλλάζει τα τελευταία χρόνια. Στην ταινία αυτό είναι από τα κεντρικά θέματα, οι προοπτικές και οι επιλογές που έχουν οι νέοι άνθρωποι.

Συνέντευξη: Τζένη Παυλίδου

μποναερένσε / El bonaerense

Pablo Trapero (Αργεντινή, 2002)

άζεται μια στιγμή για να χάσεις τον εαυτό σου. Για τον τριαντάχρονο επαρχιώτη κλειδαρά, τον Σάπα, αυτή η στιγμή είναι η συμμετοχή του στη διαδρομή για λογαριασμό του αφεντικού του. Μετά απ' αυτό δεν είναι άλλη διεξόδο από το να εγκαταλείψει την ήσυχη ζωή του και να κατευθυνθεί στην πολύβουλη και εκθρηνική πόλη του Μπουένος Άιρες, όπου καταρρέει στη σχολή αξιωματικών της Αστυνομίας. Τώρα πια ανήκει στην Βοναερένσε, την πιο σκληρή και διεφθαρμένη φυλή του αστυνομικού κόσμου της χώρας. Κανείς δεν μπορεί να τον αγγίξει, το παρελθόν του είναι σβησμένο, όμως μαζί έχει σβηστεί και ο άνθρωπος που κάποτε υπήρξε: ένας μοναχικός ονειροπόλος που αφουγκραζόταν τα συναισθήματα του.

El Bonaerense δεν είναι ένα πορτραίτο της απάνθρωπης και σκληρής αστυνομικής αστυνομίας ούτε μια κριτική του κοινωνικού συστήματος που υφίσταται στη χώρα του σκηνοθέτη. Το φιλμ επικεντρώνει σε μια ωμή και βίβαστη απεικόνιση της περιπέτειας και των αδιεξόδων ενός ανθρώπου με φόντο μια κοινωνία που έχει χάσει τις αρχές της και αναζητεί τον άλλον από τη δύναμη και την εξουσία που έχει.

Η ταινία εξελίσσεται γύρω από την άφιξη του ήρωα στην άγνωστη πόλη, την εκπαίδευσή του ως αστυνομικού, τις πρώτες επαφές του με τον κόσμο της παρανομίας και τη σχέση του με μια μεγαλύτερη σε ηλικία δασκάλα. Η ατμόσφαιρα του σύγχρονου Μπουένος Άιρες που αποδίδεται εικονικά μέσα από ρεαλιστικές σκηνές αστικής βίας και κυκλοφοριακού χάους, η ερμηνεία του πρωταγωνιστή ο οποίος σκιαγραφεί με μοναδικό τρόπο το μετωπισμό του ήρωα ανάμεσα στο διεφθαρμένο παρόν του και τον παλιό παρελθόν του και η καταπληκτική δουλειά στη φωτογραφία και τον ήχο της ταινίας χαρακτηρίζουν τη δεύτερη αυτή μεγάλου μήκους ταινία του Πάμπλο Τραπέρο, τον οποίο γνωρίσαμε πρώτη φορά πριν από μερικά χρόνια, με το φιλμ Κόσμος Γερανός, που συμμετείχε στο 40ό Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης. Το El Bonaerense κέρδισε το βραβείο FIPRESCI

Ποτισμένο με την μουσική της «cumbia», ένα μίγμα από σάλσα και αφρικάνικα τύμπανα, και την ενέργεια της ζωής του Μπουένος Άιρες, το El Bonaerense καταγράφει το ταξίδι ενός νεαρού άνδρα προς την συναισθηματική αλλοτρίωση

στο φεστιβάλ του Σικάγο και πήρε μέρος στις Κάννες, στο τμήμα «Ένα κάποιο βλέμμα». Ο 31χρονος σκηνοθέτης γυρίζει αυτό τον καιρό το τρίτο του πρότζεκτ με τίτλο Villa ενώ παράλληλα δραστηριοποιείται στο χώρο των παραγωγών μέσω της εταιρίας του, «Matanza Cine».

Τ.Π.

Σάββατο 16 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 19:30

HOOTING STARS

ήσαμε, μέσα στο πνεύμα του Φεστιβάλ, που είναι αφιερωμένο στους νέους δημιουργούς και στα νέα ρεύματα σε όλο τον κόσμο, να δώσουμε το βήμα στα νέα ταλέντα που υπάρχουν στο χώρο της υποκριτικής στην Ευρώπη. Γι' αυτό -μετά την πρόταση που μας έγινε από τον οργανισμό Euroasian Film Festival που έχει αναλάβει κατά κάποιον τρόπο την προβολή και προώθηση των νέων ταλέντων της Ευρώπης- αποφασίσαμε να παρουσιάσουμε και εμείς στη Θεσσαλονίκη μια ε-

πιλογή αυτών των ηθοποιών. Πρόκειται για έξι ταλέντα από διάφορες χώρες της Ευρώπης. Παρουσιάζουμε επίσης τις ταινίες στις οποίες παίζουν, ίσως όχι ως πρωταγωνιστές, αλλά εμφανίζονται σε σημαντικούς ρόλους. Επειδή αυτή η προσπάθεια ταυτίζεται με τη φιλοδοξία του Φεστιβάλ γενικότερα, είμαστε χαρούμενοι που σας παρουσιάζουμε εδώ τα νέα αυτά πρόσωπα.

Μιχάλης Δημόπουλος

Μουσικό του Νοέμβρη

Παπαγιαννίδη (Ελλάδα, 2002)

εξηγηματίας Μιχάλης Συριανός, καταδικασμένος για οικονομικά εγκλήματα, αποφυλακίζεται για αστικά. Υποστηρίζει ότι είναι θύμα πλεκτάνης του ήρωα VOX, όπου διατέλεσε Διευθυντή Σύμματος. Προτείνει στον εισαγγελέα Δημητρίου, εισαγγελέα καταδίκης του, να ανακινήσει την υπόθεση, αλλά να τον οδηγήσει στον «Μουσικό Νοέμβρη», οργάνωση που δολοφόνησε τον προκάτοχο εισαγγελέα. Μια νεαρή, φιλόδοξη δικαστίνα, θα βοηθήσει σε δύσκολη θέση αφού θα γίνει ο τελικός ανταγωνιστής του μουσικού της ταινίας.

Σάββατο 16 Νοεμβρίου, Cine Σταύρος Τορνές, 17:00

Η Μαξίμου γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη, το 1975. Είναι ηθοποιός της Δραματικής Σχολής του Κρατικού Θεάτρου Ελλάδος, σπούδασε ερμηνεία και φωνητική. Έχει συμμετάσχει σε θεατρικές παραστάσεις (Βάκχες του Ευριπίδη, Άρσενος του Σαίξπηρ, Άνδρας φίλος του Γκολντστάϊν, Λεοκάρμερ γυναικών της Βοζνέσενγια). Η Μαξίμου έλαβε το βραβείο καλύτερης γυναικείας ερμηνείας στα Κρατικά Βραβεία Ποίησης ΥΠΠΟ για την πρώτη της κινηματογραφική εμφάνιση στην ταινία Αυτή η νύχτα μένει του Νίκου Παναγιωτόπουλου.

Άδεια μάτια / Sole negli occhi

του Andrea Porporati (Ιταλία, 2001)

Ο Μάρκο δολοφονεί τον πατέρα του. Πρόκειται για ένα από αυτά τα ανεξήγητα εγκλήματα που οι εφημερίδες τα αποδίδουν στο «δόλωμα του μυαλού». Η ζωή του Μάρκο, στην ευμερούσα βόρεια Ιταλία, δεν διαφέρει από αυτήν πολλών άλλων νέων. Ωστόσο, κάτω από την επιφάνεια υπάρχει ένα βαθύ ψεγάδι. Ένα μίσος για τον πατέρα του που, ενώ είναι αδικαιολόγητο, μέρα με τη μέρα, χρόνο με το χρόνο φουρνώνει, ώπου τελικά καταλήγει στο φόνο. Μετά τη δολοφονία, ο Μάρκο καταφεύγει σ' ένα μικρό παραθαλάσσιο ξενοδοχείο γεμάτο τουρίστες.

Σάββατο 16 Νοεμβρίου, Cine Σταύρος Τορνές, 20:00

Ο Φαμπρίτσιο Τζιφούνι αποφοίτησε από την Εθνική Ακαδημία Δραματικής Τέχνης «Silvio D'Amico» και, στη συνέχεια, έκανε το θεατρικό του ντεμπούτο το 1993 ως Ορέστης στην Ηλέκτρα του Ευριπίδη, σε σκηνοθεσία Massimo Castri. Έκανε το κινηματογραφικό του ντεμπούτο το 1996, στην ταινία της Anna Di Francisca La brutta stagione. Ύστερα συνεργάστηκε με τον Gianni Amelio στις ταινίες Così ridevano, που κέρδισε το Χρυσό Λιοντάρι το 1998, και έπαιξε στο Hannibal του Ridley Scott, το L'amore probabilmente του Giuseppe Bertolucci και, πιο πρόσφατα, με τη Nina Di Majo, στο L'inverno.

Σταγόνες φωτός / O gotejar da luz

του Fernando Vendrell (Πορτογαλία, 2001)

Ο Ρούι μεγάλωσε στη Μοζαμβίκη, βαθιά μέσα στη ζούγκλα, κοντά σ' ένα μυστηριώδες ποτάμι. Γιος ενός πορτογάλου άποικου, σύντομα έμαθε ν' αναγνωρίζει δύο ξεχωριστές πραγματικότητες και συναισθηματικές καταστάσεις: αυτήν της Ευρώπης και αυτήν της Αφρικής. Η ζωή του έχει σημαδεύει από αυτή την πανταχού παρούσα διχοτομία: μαύρος ή λευκός; αφέντης ή σκλάβος; βία ή ειρήνη. Στα δεκατέσσερά του, αντιμέτωπος με το τραγικό και αναπόφευκτο τέλος της παιδικής του ηλικίας, ο Ρούι θα πρέπει να διαλέξει...

Σάββατο 16 Νοεμβρίου, Cine Σταύρος Τορνές, 23:00

Η Κάρλα Μπολίτο γεννήθηκε στη Μοζαμβίκη και πήγε να ζήσει στην Πορτογαλία μετά την Επανάσταση του Απριλίου. Μαθήτευσε σ' έναν πανεπιστημιακό θάλαμο στο Γαλλικό Ινστιτούτο της Λισαβώνας, καθώς και στο Παρίσι με τον Alain Maratrat. Έχει συμμετάσχει σε πολλές πορτογαλικές θεατρικές παραγωγές. Για την πρώτη της μεγάλη μήκους ταινία, Corte de Cabelo (Κούρεμα) του Joaquim Sapinho, έλαβε το βραβείο καλύτερης ηθοποιού στο Φεστιβάλ Stars de Dama της Γενεύης το 1996. Έχει παίξει σε τηλεοπτικές παραγωγές και σε μεγάλου μήκους ταινίες. Την περίοδο αυτή σκηνοθετεί τη δεύτερη θεατρική της παραγωγή.

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ 43ου ΦΕΣΤΙΒΑΛ

Marco Bellocchio

Η μονογραφία περιλαμβάνει:

- Μελέτες και προσεγγίσεις πάνω στη ζωή και το έργο του σκηνοθέτη
- Αποσπάσματα από συνεντεύξεις του
- Κείμενα του ίδιου του δημιουργού, που φωτίζουν πολλές πτυχές της προσωπικότητάς του
- Διεξοδική φιλομορφία και εργογραφία με τις υποθέσεις των ταινιών του, σχόλια, ζενερικ και κριτικές αναλύσεις.
- Πλούσιο φωτογραφικό υλικό.
- Αναλυτική βιογραφία με όλους τους σταθμούς του έργου του.

Εκδόσεις: Καστανιώτη, Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Επιμέλεια: Μιχάλης Δημόπουλος, Θωμάς Λιναράς. Τιμή: 30€, Σελίδες 265.

Παντελής Βούλγαρης

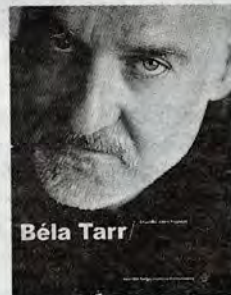

Η έκδοση αυτή περιλαμβάνει:

- Αναλύσεις και μελέτες πάνω στη ζωή και το έργο του σκηνοθέτη από αναλυτές και θεωρητικούς του κινηματογράφου.
- Συνεντεύξεις του δημιουργού και άρθρα για τις ταινίες του
- Κείμενα που φωτίζουν πολλές πτυχές της προσωπικότητάς του
- Διεξοδική φιλομορφία και εργογραφία με τις υποθέσεις των ταινιών του, σχόλια, ζενερικ και κριτικές αναλύσεις.
- Πλούσιο και σπάνιο φωτογραφικό υλικό.

Εκδόσεις: Αιγόκερως, Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Επιμέλεια: Μιχάλης Δημόπουλος, Αχιλλέας Κυριακίδης. Τιμή: 18€, Σελίδες 208.

Bela Tarr

Η έκδοση περιλαμβάνει:

- Κείμενα και θεωρητικές προσεγγίσεις πάνω στο έργο του σκηνοθέτη
- Φωτογραφικό υλικό
- Άρθρα από δημοσιεύματα για το έργο του σκηνοθέτη
- Αποσπάσματα και αναδημοσιεύσεις από αφιερώματα στον Bela Tarr
- Σχόλια και μαρτυρίες από συνεργάτες και συναδέλφους, όπως ο Jim Jarmusch ή ο Gus Van Sant.

Εκδόσεις: Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Επιμέλεια: Αθηνά-Ραχήλ Τσαγκάρη. Τιμή: 10€, Σελίδες 112.

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

10 / Ten

Abbas Kiarostami (Iran, 2002)

After a series of formal, beautifully structured films, which propelled him to the front ranks of world cinema, Abbas Kiarostami recently discovered the possibilities afforded by the new digital technology. He visited Africa with a digital camera to shoot his documentary on the AIDS crisis, ARC Africa; at a subsequent press conference, he claimed that he would never return to the 35mm camera again. For 10, Kiarostami mounted the digital camera on the dashboard of an SUV. In 10 separate sequences, all of varying lengths and without cuts, he simply records what this camera sees and hears; in some scenes it is pointed at the well-to-do, middle-aged driver, in others at the passenger. In the extended first scene, we see the driver's young son, who has not forgiven her for divorcing his father and marrying a man he does not like. This incredible conversation - the mother is not seen in the first sequence - is followed by her driving through the streets with a succession of women, each conversation comprising one of the 10 segments. She talks to a relative about her problems with her son, but some of the other encounters are with strangers: she gives a lift to an old woman who is going to pray at a mausoleum and another to a prostitute whom she eagerly questions about love and sex. Kiarostami slowly and methodically builds a portrait, not just of a woman and her family problems, but of a society where women are struggling to find a voice of their own. The film shows what can be achieved with minimal resources and unending creative imagination. Kiarostami has confessed his fascination with minimalism and here he flirts with both the disappearance of direction and the blurring of fiction and documentary. The conversations were scripted, but many incidents, such as people approaching the car, occurred spontaneously. 10 is destined to become a model for a cinema that lacks the funds of the developed world, where imagination must replace material resources. This is a film to be savoured - and studied.

Dimitri Eipides

ΝΕΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

Shirin Neshat: 8 ταινίες μικρού μήκους Shirin Neshat: 8 short films

Τα έργα της Νεσάτ έχουν παρουσιαστεί σε γκαλερί και εκθέσεις σ' ολόκληρο τον κόσμο, κι έχουν λάβει σημαντικές διακρίσεις, όπως, μεταξύ άλλων, το Χρυσό Λιοντάρι στην Μπιενάλε της Βενετίας το 1999 για το πρώτο της video installation με τίτλο *Turbulent*, και το πρώτο βραβείο στην Μπιενάλε του Κουάιντς-τζου το 2000 για το video installation *Rapture*.

Shirin Neshat Retro - Π. Ζάννας, 20:00

Ο λευκός ήχος/Das weisse Rauschen του Χανς Βάινγκαρτνερ (Γερμανία, 2001)

Ο Λούκας, 21 ετών, πηγαίνει να ζήσει στην πόλη ως ενήλικας πια. Πιάνει ένα διαμέρισμα με την αδελφή του, πηγαίνει σε τρομερά πάρτι και γνωρίζει καταπληκτικό κόσμο. Σύντομα όμως ανακαλύπτει ότι πάσχει από σχιζοφρένεια. Από κει και πέρα αρχίζει ο αγώνας του Λούκας να περιορίσει τους δαίμονες που κάνουν πόλεμο μέσα στο ίδιο του το μυαλό.

Διεθνής Επιλογή - Π. Ζάννας, 12:00

Δέκα/Ten

του Αμπάς Κιαροστάμι (Ιράν/Γαλλία, 2002)

Ο Κιαροστάμι τοποθέτησε μια ψηφιακή κάμερα στο καντράν ενός αυτοκινήτου. Σε 10 ξεχωριστές σελίδες, καταγράφει απλώς αυτά που βλέπει και ακούει η κάμερα. Άλλες φορές η κάμερα δείχνει την εύπορη, μεσήλικα οδηγό, και άλλες φορές τον επιβάτη του αυτοκινήτου.

Διεθνής Επιλογή - Cine Tzon Κασσαβέτης, 19:30

Το απαγορευμένο μάθημα

La tarea prohibida

του Χ.Ουμπέρτο Ερμოსίγιο (Μεξικό, 1992)

Η Μαρία δεν ξέρει ότι βιντεοσκοπείται όταν ένας νεαρός την προσκαλεί για να κάνουν πρόβα ενός δραματικού έργου. Ύστερα από την πρόβα μιας σκηνής «ψευδοσέξ», οι δυο τους κάνουν πραγματικά έρωτα...

Tribute J.H.Hermosillo - Πλατεία Alpha Odeon 4, 20:00

Γυναικείες φυλακές/Zendan-e zanan της Μαντζέ Χεκμάτ (Ιράν, 2002)

Όταν σε κάποιες γυναικείες φυλακές της Τεχεράνης γίνεται εξέγερση, οι Αρχές στέλνουν την Ταχερέ να την καταπνίξει. Η Ταχερέ αποκαθιστά την τάξη, στην πορεία, όμως, έρχεται σε αντιπαράθεση με τη Μίτρα, μια κοπέλα που έχει καταδικαστεί σε θάνατο. Με το πέρασμα του χρόνου, η συμπεριφορά της Ταχερέ αλλάζει...

Διεθνής Επιλογή - Π. Ζάννας, 17:00

Ο εραστής/Lubovnik

του Βαλέρι Τοντορόβσκι (Ρωσία, 2002)

Ο Μίτια σταματάει για λίγο να γράφει στον υπολογιστή του, και φωνάζει τη γυναίκα του, Λένα. Αρχικά δεν ανησυχεί όταν εκείνη δεν απαντά. Όταν σηκώνει και πάει να την αναζητήσει, θα τη βρει νεκρή. Ο γιος του εικάζει ότι ο θάνατος της μητέρας του οφείλεται σε στρες. Ο Μίτια αρχίζει να ρωτάει τα πρόσωπα που ήταν κοντά της και εκείνοι του περιγράφουν πλευρές της που ο Μίτια δεν είχε αντιληφθεί. Και τότε ανακαλύπτει ένα γράμμα...

Διεθνής Επιλογή - Π. Ζάννας, 20:00

Είμαι η Ταρανέ, ετών 15

Man Taraneh, 15 sal daram

του Ρασούλ Σαντρ-Αμελί (Ιράν, 2002)

Η 15χρονη Ταρανέ ζει με τη γιαγιά της. Πρόκειται να παντρευτεί τον αρραβωνιαστικό της, Αμίρ Χοσέιν, ανακαλύπτει όμως πως είναι έγκυος, και ο Αμίρ Χοσέιν φεύγει στη Γερμανία. Αποφασίζει να κρατήσει το μωρό...

Διεθνής Επιλογή - Πλατεία Alpha Odeon 4, 22:30

Bellissima

του Αρτούρ Ουρμπάνσκι (Πολωνία, 2001)

Η 15χρονη Μαρία αποβάλλεται από τα καλλιστεία επειδή η μητέρα της τη δόλωσε ως μεγαλύτερη. Αυτό είναι το πρώτο από πολλά επεισόδια που θα κάνουν τη Μαρία να μεγαλώσει πριν την ώρα της, χάρη στη φιλοδοξία της μητέρας της, που θέλει να την κάνει top μόντελ.

Διεθνής Επιλογή - Π. Ζάννας, 12:00

10 + Δέκα ταινίες...

Έρχεσαι τη νύχτα Εσμεράλντα De noche vienes, Esmeralda

του Χάιμε Ουμπέρτο Ερμოსίγιο (Μεξικό, 1997)

Η Εσμεράλδα λατρεύει την τελετή του γάμου. δε βλέπει το λόγο γιατί να πρέπει να περιοριστεί μόνο σε μία. Παντρεμένη ταυτόχρονα με έξι άντρες, σχεδιάζει να παντρευτεί έναν έβδομο, αλλά οι Αρχές έχουν αντίθετη άποψη...

Tribute J.H.Hermosillo - Cine Tzon Κασσαβέτης, 22:30

Μουσικά στο μπάνιο

Intimidades en un cuarto de baño

του Χ.Ουμπέρτο Ερμოსίγιο (Μεξικό, 1989)

Ο Ερμოსίγιο τοποθέτησε την κάμερα «πίσω από έναν καθρέφτη» και κατέγραψε τις ζωές των μπάνιων του μέσα από τη συμπεριφορά τους στο μπάνιο.

Tribute J.H.Hermosillo - Πλατεία Alpha Odeon 4, 23:00

Εξορκισμοί/Exorcismos

του Χ.Ουμπέρτο Ερμოსίγιο (Μεξικό, 2002)

Ο Μάρκο Αντόνιο, ένας υπάλληλος εταιρείας ασφαλείας, βασανίζεται από τρομερές ενοχές. Τη πρώτη νύχτα που έχει βάρδια, αρχίζει να βλέπει οράματα που τον αναστατώνουν...

Tribute J.U. Hermosillo - Π. Ζάννας, 23:00

Pan Sonic

Μουσικοί ρυθμοί από ήχους της καθημερινότητας

Οι PAN SONIC στην Υδρόγειο, σήμερα στις 22:00

Το Φινλανδικό συγκρότημα Pan Sonic αποτελείται από τους Mika Vainio και Ilpo Vaisanen. Πρωτοεμφανίστηκε το 1994 και σύντομα αναγνωρίστηκε σαν ένα από τα πιο σημαντικά συγκροτήματα ηλεκτρονικής μουσικής. Ο επαναστατικός, μοναδικός τους ήχος οδήγησε τους κριτικούς σε συγκρίσεις με καλλιτέχνες τόσο σημαντικούς όσο και οι Kraftwerk. Η σύγχρονη αστική πραγματικότητα ανακλάται μέσα από τις αυστηρές τους συνθέσεις και τους αναλογικούς ήχους που παράγονται από ειδικά σχεδιασμένα όργανα τα οποία συχνά είναι χρηστικά εργαλεία. Παιδιά της μεταβατικής περιόδου των 90's, οι Pan Sonic κατορθώνουν να μεταφράσουν τη βιομηχανική τους αισθητική στην ψηφιακή κουλτούρα της techno. Έχουν κατά καιρούς συνεργαστεί με καλλιτέχνες όπως οι Einstürzende Neubauten, Bjork, Suicide, Ryūichi Sakamoto, KLF.

Σύμφωνα με τον Mika Vainio «δεν χρησιμοποιούμε κάποιο πλάνο ή συγκεκριμένη ιδέα στην προετοιμασία της μουσικής μας. Αναζητούμε τον ήχο από ποικιλία μουσικών οργάνων και το περιβάλλον γύρω μας.» Έχουν ηχογραφήσει μέχρι σήμερα 5 cds, ενώ το μεγαλύτερο μέρος της μουσικής που θα παίξουν στη Θεσσαλονίκη δεν έχει κυκλοφορήσει. Στις ζωντανές εμφανίσεις τους σε οθόνη ορατή στο κοινό προβάλλονται εικόνες που σχηματίζουν τα κύμματα της μουσικής τους. «Θα ήταν λάθος να ζητάς συγκεκριμένη αντίδραση από το κοινό. Συνήθως προκαλούμε μικτά συναισθήματα. Για άλλους η μουσική μας είναι κουραστική και για άλλους πολύ ευχάριστη. Δεν μας ενδιαφέρει μια απλή αντίδραση του τύπου «ήταν ωραία». Η μουσική μας μπορεί να ακούγεται επιθετική αλλά αυτό θα συμβεί στη διάρκεια

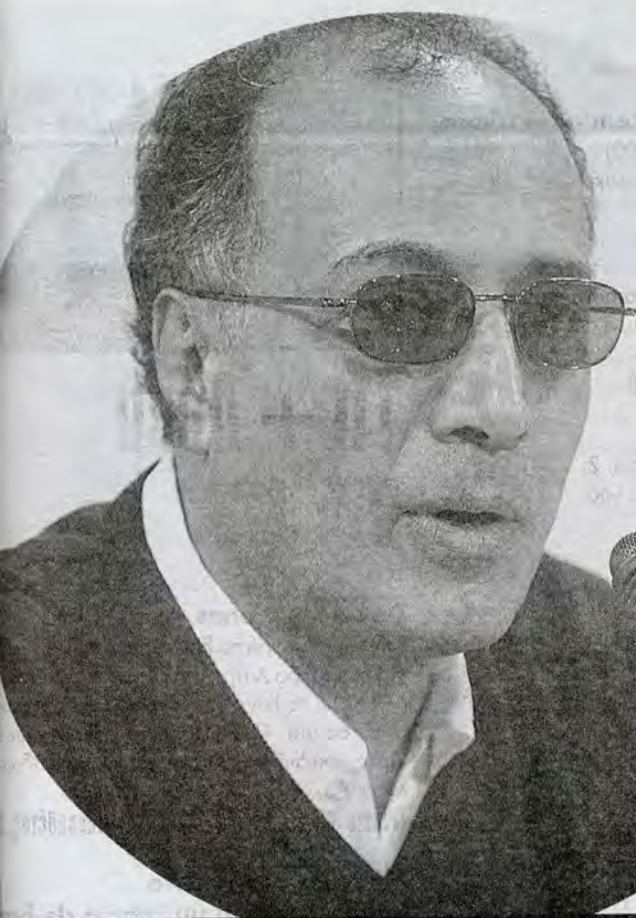
να κάνεις καλή μουσική απλά με μια χορδή κιθάρας.» Μέχρι τώρα οι Pan Sonic έχουν κάνει πολλές ζωντανές εμφανίσεις σε όλο τον κόσμο και σε μεγάλα φεστιβάλ του είδους όπως το Sonar της Βαρκελώνης. Το γεγονός ότι είναι από τους πρωτοπόρους της ηλεκτρονικής μουσικής αλλά και οι συναυλίες τους συνοδεύονται από οπτικό υλικό video art τους έχει προσφέρει και μια θέση σε εκθεσιακούς χώρους όπως το Κέντρο Pompidou στο Παρίσι ή το MoMa της Νέας Υόρκης. Το συγκρότημα Sink από τη Θεσσαλονίκη θα αναδείξει την συναυλία.

μιας συναυλίας όταν αντιληφθούμε πως το κοινό αδιαφορεί, κάνει φασαρία για παράδειγμα» αναφέρει ο Mika. Για τη σημασία της μουσικής που στέλνει πως όλοι οι ήχοι έχουν μουσικότητα όταν τους ακούμε συνειδητά. Οι Pan sonic στις συναυλίες επειδή δεν μπορούν να έχουν όλα τα όργανα μαζί τους χρησιμοποιούν μικρά samplers. Εμφανίζονται από πολλά διαφορετικά είδη μουσικής όπως τη ρέγκε ή το ροκαμπίλι αλλά το αποτέλεσμα είναι τελείως διαφορετικό. Ωστόσο πηγές έμπνευσης τους μπορεί να είναι οι ταινίες, η ζωγραφική, η φαγητό λέει χαρακτηριστικά ο Mika. Δουλεύουν στο σπίτι και δεν τους ενδιαφέρει η τεχνολογία της μουσικής, δεν παθαίνομαι μαζί της. Μπορεί

“Το πιο σημαντικό πράγμα στη μουσική είναι ο ήχος, η διάρκεια. Ακολουθεί η ποιότητα του ήχου. Αυτή είναι που τον κάνει να έχει ενδιαφέρον.”

Επιμέλεια: Χ. Καλλίτης

Mika Vainio

Παλιός γνώριμος των Νέων Οριζόντων έρχεται για τέταρτη φορά στη Θεσσαλονίκη. Ο κινηματογράφος του είναι προοδευτικός, ριζοσπαστικός και προσωπικός. Πόσο συχνά θυμόμαστε και σεβόμαστε τη σοφία των 10χρονων παιδιών; Στο *Δέκα* ο Κιαροστάμι προτείνει ένα νέο ύφος γραφής μέσα από τη γλώσσα του κινηματογράφου. Χρησιμοποιεί μόνο ψηφιακό βίντεο και όπως αναφέρει: «δεν θα γινόταν η ταινία με φιλμ». Μια γυναίκα οδηγεί αυτοκίνητο στην πόλη της Τεχεράνης και δέχεται επισκέψεις συνοδηγών. Οι συζητήσεις που γίνονται στη διάρκεια των διαδρομών αφορούν τις προσωπικές ανησυχίες των συνομιλητών. Φιλοσοφείται η καθημερινότητα μας;

Abbas Kiarostami

Ο πρωτοπόρος του ποιητικού ρεαλισμού στον ιρανικό κινηματογράφο

Πρόσφατα απασχόλησε τον ελληνικό και διεθνή τύπο η μή παραχώρηση βίζας των ΗΠΑ στον ιρανό κινηματογραφιστή. Το ερώτημα λοιπόν για τις ΗΠΑ είναι κατά πόσο ο Κιαροστάμι είναι τρομοκράτης.

«Ήταν μια απρόβλεπτη κατάσταση» αναφέρει ο σκηνοθέτης και συμπληρώνει: «η φύση αυτής της έρευνας για το πρόσωπο μου ήταν σίγουρα προβληματική. Έτσι δεν συμφώνησα μαζί τους και ακύρωσα το ταξίδι στις ΗΠΑ. Δεν νομίζω ότι είναι κάτι σημαντικό, ούτε έχασα κάτι. Εκεί που σε καλούν και σε αποδέχονται πηγαίνεις κι εκεί που σου δυσκολεύουν τη ζωή δεν πηγαίνεις. Πάντως η συγκεκριμένη χώρα με αυτού του είδους την έρευνα δεν έχει καταφέρει να πιάσει ούτε έναν τρομοκράτη. Το ίδιο συνέβη πριν ένα χρόνο με τον Τζαφάρ Παναΐ. Όταν δεν μπορούν να πιάσουν τους μεγάλους πιάνουν εμάς τους μικρούς.

Το έργο του Κιαροστάμι έχει επηρεάσει τον σύγχρονο ιρανικό κινηματογράφο. Είναι φυσιολογικό το να υπάρχουν παραδείγματα μιμητών του. «Είναι αλήθεια πως μετά από την επίτευξη μιας επιτυχίας σε κάποια πορεία θα προκύψουν και άτομα που θα μιμηθούν διάφορα στοιχεία της. Ωστόσο, είμαι σίγουρος πως από τους δέκα που θα το κάνουν θα προκύψουν δύο τρεις που θα πρωτοπορήσουν και θα ακολουθήσουν μια δική τους τακτική με πιο σπουδαίες δημιουργίες, πιθανόν βάση κάποιου προϋπάρχοντος άξονα», απαντάει ο σκηνοθέτης.

Πώς γεννήθηκε η ιδέα της ταινίας *Δέκα*; Πώς αναζητάτε και καταφέρνετε τελικά σε κάθε ταινία σας να έχετε διαφορετική φόρμα;

Θεωρώ πως βασική προϋπόθεση για να μην επαναλάβεις τον εαυτό σου είναι να θεωρείς πως ό,τι κάνεις το κάνεις για πρώτη φορά. Αυτό είναι το πρώτο βήμα. Έτσι ωθείσαι να εμπλέξεις καινούρια θέματα. Χρησιμοποιώντας την εμπειρία της προηγούμενης δουλειάς σου το πετυχαίνεις κι αναζητάς νέους ορίζοντες. Το *Δέκα* δεν σχεδιάστηκε για να γυριστεί με αυτή τη μορφή. Αναφέρεται ουσιαστικά σε μια γυναίκα που ψυχαναλυτή η οποία μέσα στο δικό της αυτοκίνητο δέχεται επισκέψεις ασθενών της. Αυτό το κάνει επειδή μηνύθηκε από κάποια πελάτισσά της κι έτσι της απαγορεύτηκε η άσκηση του επαγγέλματός στο γραφείο της. Στη συνέχεια δέχτηκε την πρώτη επίσκεψη στις σκάλες. Επικαλείται κάποια βλάβη αγωγού, ντρεπόταν φυσικά να πει πως της σφράγισαν το ιατρείο. Με την προτροπή ενός αστυνομικού, ο οποίος ήθελε να ξεκινήσει ψυχανάλυση, τον δέχτηκε για θεραπεία στο αυτοκίνητό της.

Καθώς οι ψυχαναλυτές δεν πολυμιλούν αλλά ακούν, χρειάστηκε ένα χρόνο να επεξεργαστώ το σενάριο για να το προσαρμόσω στα δεδομένα μιας τέτοιας σχέσης. Η ηρωίδα της

Αμίν Μοχέρ και Μαρία Ακμπάρι

ταινίας (Μαρία) είχε αρχικά έναν ρόλο 5 λεπτών αλλά οι ικανότητές της με βοήθησαν να της δώσω πολύ περισσότερο χρόνο, για να μπορεί να υποδυέται με άνεση το ρόλο της. Οι περισσότεροι ηθοποιοί είναι ερασιτέχνες.

Τι αναζητάτε από τους ηθοποιούς;

Ίσως θα τους έλεγα να μην παίζουν. Τους ζητώ είναι να είναι οι εαυτοί τους. Εκείνος που αλλάζει είμαι εγώ, προσπαθώ να τους πλησιάσω με τρόπο ώστε να βρεθούν κάποια σημεία ταύτισης και των δυό μας. Βρίσκουμε δηλαδή κοινά σημεία λειτουργίας.

Έχει πάρει άδεια διανομής το *Δέκα* στο Ιράν; Υπάρχουν κάποιες σκηνές που πιθανώς να ενοχλούν.

Η λογοκρισία μπορεί να απαγορεύσει την προβολή του 40% της ταινίας. Έτσι ο τίτλος θα γίνει από *Δέκα*, *Έξι*. Δεν έχει πάρει ακόμη άδεια προβολής. Το θέμα της πορνείας, το μέρος που η κοπέλα κόβει τα μαλλιά της και όλα τα σημεία όπου το παιδί φέρεται άσχημα στη μητέρα του πρέπει να αφαιρεθούν, είναι δεδομένο πως ακόμη και σε τέτοιου είδους καυγάδες τα παιδιά οφείλουν να σεβονται τους γονείς. Με αυτόν τον τρόπο η ταινία αχρηστεύεται μένοντας στη διάρκεια πια των 60 λεπτών, δεν θα βγαίνει κάποιο νόημα μετά από αυτές περικοπές.

Πόσο σημαντικό είναι το στοιχείο του αυτοσχεδιασμού στη δουλειά σας;

Δεν ανήκει στην τακτική μου να προδιαγράφω τα πάντα στα σενάρια των ταινιών μου. Απλά υπενθυμίζω κατά τη διάρ-

“Δεν ανήκει στην τακτική μου να προδιαγράφω τα πάντα στα σενάρια των ταινιών μου. Απλά υπενθυμίζω κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων τους βασικούς άξονες και τα βασικά λόγια που πρέπει να ανταλλάσσονται.”

κεια των γυρισμάτων τους βασικούς άξονες και τα βασικά λόγια που πρέπει να ανταλλάσσονται. Τα περισσότερα αφορούν ουσιαστικά στη δημιουργία των στιγμών. Επειδή όλοι οι συμμετέχοντες είναι ερασιτέχνες ηθοποιοί δεν θα μπορούσαν να ανταποκριθούν σε ένα πλήρες σενάριο, θα έχαναν την φυσική τους συμπεριφορά. Έτσι με αυτό το τέχνασμα: τη χρήση οδηγίων και όχι αυστηρού σεναρίου, πιστεύω ότι αποδίδουν περισσότερο και λειτουργούν πιο άμεσα. Ειδικά αν προσέξατε στους διαλόγους μεταξύ μητέρας και παιδιού η μαμά δεν ήξερε την απάντηση του γιού ούτε εκείνος της μαμάς του. Αν γνώριζαν τις απαντήσεις από πριν θα χανόταν η φυσική τους συμπεριφορά. Η έκπληξη ήταν αμοιβαία μεταξύ των δύο.

Τελικά φτιάχνετε ταινίες για το Ιράν ή για το εξωτερικό;

Φαινομενικά έτσι δείχνει, αλλά τα πράγματα είναι πολύ πιο άσχημα. Στην περίπτωση του *Δέκα* αδυνατούσα ακόμη και να ξεκινήσω τα γυρίσματα. Ήταν πολύ δύσκολο να φανταστώ τη λήξη τους. Είχα παρακαλέσει όλους τους συμμετέχοντες να μη συζητήσουν με δημοσιογράφους, ουσιαστικά με κανέναν ώστε να δούμε την ταινία και τότε να καταλάβουμε αν λέει και δείχνει κάτι. Υπήρχαν τόσοι περιορισμοί καθώς όλη η ιστορία εκτυλίσσεται σε ένα αυτοκίνητο. Πάντα σκέφτομαι το κοινό όταν φτιάχνω μερικές ταινίες αλλά σε αυτή την περίπτωση δεν σκέφτηκα κανέναν, εκτός από την ίδια την ταινία. Θα έπρεπε να τονίσω το γεγονός ότι υπάρχουν ελλείψεις στις λειτουργίες των νόμων στο Ιράν. Μέσα από την εκμετάλλευση αυτών των ελλείψεων μπορούμε να κινηθούμε. Υπάρχουν περιπτώσεις που έχουν πάρει άδεια προβολής πιο αποκαλυπτικές ταινίες από ό,τι το *Δέκα* και δεν υπέπεσαν στην παγίδα του νόμου αλλά υπάρχουν και οι περιπτώσεις πιο απαλών ταινιών οι οποίες απαγορεύτηκαν. Επικρατεί μια άναρχη μορφή της εφαρμογής των νόμων. Μπορείς να σκεφτείς απλά πως αφού θα προβληθεί στο εξωτερικό δεν υπάρχει ανάγκη να προβληθεί και στο εσωτερικό του Ιράν.

Πώς βλέπετε το γεγονός πως ορισμένοι Ιρανοί καλλιτέχνες, για παράδειγμα η Shirin Neshat, για να εργαστούν ζουν ως εξόριστοι από τη χώρα τους;

Δεν θα έλεγα πως επιδίδομαι σε κάποια μάχη εντός Ιράν ή ότι κάποιοι που είναι εκτός δεν συμπορεύονται σε αυτή τη διαδικασία. Πιστεύω ότι είμαι κι εργάζομαι μέσα και έξω από το Ιράν ενώ η κυρία Neshat ή κάποιοι άλλοι εκτός. Πάλι όμως εργάζονται και για μέσα και για έξω από τη χώρα. Με κοινούς σκοπούς λειτουργούμαι και παράγουμε. Είναι ελευθερία του καθενός να επιλέγει πού θέλει να μείνει και πού θέλει να εργαστεί.

Συνέντευξη: Χρίστος Καλλίτης

43^ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
8-17 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Η ΕΡΤ στηρίζει τον κινηματογράφο

www.ert.gr

Dewar's
Always True Cinema
Expressions

43^ο Φεστιβάλ
Κινηματογράφου
Θεσσαλονίκης

8-17 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2002 # www.filmfestival.gr

Τα φώτα σβήνουν...
και ξαφνικά
ένας μαγικός κόσμος ζωντανεύει
μπροστά στα μάτια σας.

**Αληθινές συγκινήσεις
μεγάλου μήκους!**

Κάθε ταινία και μία ξεχωριστή ιστορία.
Κάθε ιστορία
και μία αληθινή δημιουργία γεμάτη μαγεία.
Τη μαγεία του κινηματογράφου...
Ζήστε κι εσείς
τη μαγεία του κινηματογράφου συντροφιά
με το Dewar's.

Dewar's. Always you.
Always true.

Χ Ο Ρ Η Γ Ο Σ Β Ρ Α Β Ε Ι Ω Ν Κ Ο Ι Ν Ο Υ

Απολαύστε υπεύθυνα

Η φούσκα

του Νίκου Περάκης

Ο Μάκης, η Ρούλα, ο Μανωλάς, ο Σπάρτακος, ο κύριος Φώτης: όλοι τους λίγο-πολύ γνωρίμες φιγούρες της ελληνικής πραγματικότητας. Ο Μάκης, ντυμένος με φουστάνελα (σύμβολο της «αθάνατης» ελληνικής ψυχής), δουλεύει σαν κράχτης σε κασαποταβέρνα και είναι «εγκλωβισμένος» στο Χρηματιστήριο. Η Ρούλα είναι τέως «Μις Μαζικός Τουρισμός» και ερωμένη του Μανωλά. Ο Μανωλάς, αυτοδημιούργητος μεγαλοαπατεώνας, είναι ο ιδιοκτήτης της «Ολυμπουργικής», εταιρίας που συναλλάσσεται με το Δημόσιο και ελέγχει τη μισή Ελλάδα. Ο Σπάρτακος, ψευτοϊδεολόγος και «επαναστάτης», είναι ο απελπισμένος συντάκτης των προκηρύξεων της τρομοκρατικής οργάνωσης «17 Οκτώβρη». Ο αξιοσέβαστος κύριος Φώτης είναι ο ψυχρός εκτελεστής της «ιστορικής γενιάς» της οργάνωσης και ψάχνει να στρατολογήσει νέο αίμα. Ο σκηνοθέτης και συν-σεναριογράφος Νίκος Περάκης μπλέκει τους χαρακτήρες του σ' ένα σχεδόν σουρεαλιστικό γαϊτανάκι καταστάσεων με σκοπό να σατιρίσει την ελληνική κοινωνία των αρχών του 21ου αιώνα. Αν και η ταινία γυρίστηκε το 2001, αποκτά σήμερα μια νέα, δραματική σχεδόν επικαιρότητα, μετά τις εξελίξεις των τελευταίων μηνών στο θέμα της τρομοκρατίας.

Χρηματιστήριο και τρομοκρατία, δύο χαίνουσες πληγές της ελληνικής κοινωνίας υπό το σατιρικό βλέμμα του Νίκου Περάκη

Γ.Π.

Σάββατο 16 Νοεμβρίου, Cine Τώνια Μαρκετάκη, 11:30

Σ Υ Ν Ε Ν Τ Ε Υ Ε Ι Σ

Με παρορμητική απελπισία...

Νίκος Περάκης, σκηνοθέτης της ταινίας

Η *Φούσκα* έχει ήδη προβληθεί στις αίθουσες. Είστε ικανοποιημένος από την υποδοχή που επεφύλαξε στην ταινία το κοινό;

Από την υποδοχή είμαι απόλυτα ικανοποιημένος. Από την προσέλευση του κοινού καθόλου. Η περσινή χρονιά ήταν ίσως χειρότερη κι από την δεκαετία του 90, τα χρόνια της κρίσης του εγχώριου κινηματογράφου. Αν οι πωλήσεις του βίντεο και του DVD δεν ήταν ιδιαίτερα καλές, θα είχα βγάλει το συμπέρασμα ότι η ταινία δεν βρήκε το κοινό της. Τελικά το βρήκε, αλλά δυστυχώς το βρήκε στο σπίτι, στον καναπέ του. Φοβάμαι ότι γυρίζουμε στην δεκαετία του 80, που δεν άξιζε να βγεις από το σπίτι για να δεις μια ελληνική ταινία. Ίσως φταίνε τα ακραία καιρικά φαινόμενα, αλλά ίσως φταίει και το γεγονός ότι η κινηματογραφική έξοδος είναι ακριβή σε σχέση με το ψευδο-στάτους και την χαμηλή τιμή του home cinema και του DVD... Πάντως οι πρώτες παραγωγές αποκλειστικά για DVD και τηλεόραση είναι στη φάση της προετοιμασίας.

Κάποιος θα μπορούσε ενδεχομένως να υποστηρίξει ότι το ζήτημα της τρομοκρατίας είναι πολύ λεπτό για να επιδεχθεί σάτιρα. Τι απαντάτε;
Όσο οι τρομοκράτες δρούσαν ελεύθεροι το θέμα ήταν

εξαιρετικά λεπτό, ιδιαίτερα στα δελτία ειδήσεων. Ίσως γιατί τα σκίαζε η φοβέρα... Τώρα που όλοι βγήκαν στα παράθυρα μάλλον το αντίθετο συμβαίνει. Ακόμη και σε δημοσιογραφικές εκπομπές ο τρόπος που παρουσιάζεται η τρομοκρατία προκαλεί καλαμπούρια έως χοντρό γέλιο... σε μερικούς ίσως και ανατριχίλα ή οργή. Παραδέχομαι ότι δεν είχα προβλέψει τέτοιου είδους εκτόνωση...

Μετά από πολυετή σιωπή γυρίσατε τρεις ταινίες μέσα σε τέσσερα χρόνια. Θα λέγατε ότι διέρχεστε μια νέα περίοδο δημιουργικότητας;

Το γύρισμα μιας ελληνικής ταινίας κάτω από τις γνωστές συνθήκες είναι μάλλον αποτέλεσμα παρορμητικής απελπισίας παρά δημιουργικότητας. Στην περίπτωση μου η σιωπή ήταν χρυσός. Μετά τις «επιτυχίες» της δεκαετίας του 80 χρειάστηκε πάλι να βιοποριστώ κι αυτό το έκανα πάντα καλύτερα εκτός Ελλάδος. Μετά τη *Φούσκα* θα έπρεπε κανονικά να φύγω πάλι για μερικά χρόνια. Ελπίζω η διαφήμιση αυτή τη φορά να με κρατήσει στη χώρα και τη ζωή.

Ποια είναι η σχέση σας με τα βραβεία; Πόσο σας απασχολούν;

Αν εννοείτε τα καινούργια κρατικά βραβεία, δεν μπορώ να σας απαντήσω γιατί δεν έχω πάρει. Αν ποτέ πάρω κανένα σίγουρα θα με προβληματίσει θετικά το γεγονός. Σε λίγα χρόνια που θα μπω στην συντάξιμη ηλικία ελπίζω να έρθει κι η σειρά μου... έστω σαν συμπλήρωμα της σύνταξης... είμαι στο ΤΕΒΕ ξέρετε!

Κατερίνα Μπέη, συν-σεναριογράφος

[...] Το να δουλεύεις με κάποιον άνθρωπο που ξέρει πολύ καλά τι θέλει και που έχει συνηθίσει να δουλεύει μόνος του, είναι δύσκολο και ενδιαφέρον. Συγκεκριμένα ο Περάκης επειδή γράφει συνήθως μόνος του τα σενάρια του λογοκρίνει συνέχεια και α-ναιρεί όσα αρχικά σκέφτεται, πολύ περισσότερο δε του άλλου. Για να γραφτεί κάτι τελικά πρέπει να έχει πρώτα πειστεί απολύτως. Έτσι οτιδήποτε γραφόταν περνούσε πρώτα από εξαντλητική ανάλυση, το συζητούσαμε, το ανατρέπαμε, το γράφαμε και το σβήναμε. Τόσο στη *Θηλυκή εταιρία* όσο και στη *Φούσκα*, ο Νίκος συνήθως απασχολούταν με την πλοκή της ιστορίας κι εγώ με τους διαλόγους, και κυρίως με τους γυναικείους χαρακτήρες. Μετά τα βλέπαμε όλα μαζί, τα διορθώναμε, τα ξαναγράφα-

με, τα σβήναμε και το βράδυ τα ξανασυζητούσαμε, και κάναμε το πλάνο της άλλης μέρας...

[...] Το Χρηματιστήριο, δεν θεωρώ ότι βρίσκεται στο πρώτο πλάνο της ταινίας, ούτε είναι αυτό που την χαρακτηρίζει. Είναι περισσότερο ένα πλαίσιο -στο οποίο κινούνται οι ήρωες- και σίγουρα όχι το μοναδικό. Μαζί με το Χρηματιστήριο, μεγαλύτερη θέση στο σενάριο έχουν και θέματα όπως η επικείμενη Ολυμπιάδα, κι οι διαπλοκές κυβέρνησης με υπόκοσμο, αστυνομία και τρομοκράτες. Παρόλα αυτά δεν πιστεύω πως η υπόθεση του χρηματιστηρίου έχει ξεπεραστεί επειδή δεν καταλαμβάνει πια την πρώτη θέση στα δελτία ειδήσεων, πόσο μάλλον όταν τώρα αρχίζουν να φαίνονται οι επιπτώσεις του...

Συνεντεύξεις: Γιάννης Παλαβός

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ο Δημήτρης Παπαδημητρίου μιλά για την μουσική της ταινίας

[...] Κάθε φορά που κάνω μουσική για μια ταινία είναι μια διαδικασία απ' την αρχή, γιατί πρέπει να μάθω να τη λέω με τα δικά μου μέσα και να τη φωτίσω στα σημεία που εμένα μου έκαναν εντύπωση και μου φάνηκαν ενδιαφέροντα. Κάθε φορά η επόμενη ιστορία έρχεται να παραλλάξει με έναν τρόπο την παλαιότερη και να με οδηγήσει σε τοπία μουσικά ή και αφηγηματικά που δεν έχω ξαναπάει. Ας πούμε, η συγκεκριμένη ταινία έλειπε από τις 25 ταινίες στις οποίες έκανα τη μουσική μέχρι τώρα.

[...] Πρόκειται για μια κωμωδία, θα την έλεγα και λίγο πικρή, που ενώ έχει αρκετά κωμικά στοιχεία αυτό που παίρνει κανείς φεύγοντας είναι μια εικόνα του εαυτού του λίγο στενάχωρη. Έτσι θα έλεγα ότι η μουσική της παίζει λίγο με το μπανάλ, το χρησιμοποιεί, καθώς επίσης και με την τρέχουσα μουσική και για να δείξει κάποια πράγματα και για να επικοινωνήσει.

[...] Στις ταινίες είναι λίγο σαν τις απόκριες, ντύνεσαι όπως δε θα ντυνόσουν ποτέ άλλοτε. Έχω κάνει πράγματα σε αυτήν την ταινία που ποτέ δε θα έκανα από μόνος μου. Ο Περάκης είναι πάρα πολύ αξιόλογος άνθρωπος, έχει στοιχεία μεγαλοσύνης, ιδιαίτερης ευφυΐας σαν κινηματογραφιστής όπως επίσης και σαν σεναριογράφος και έχει όλα τα στοιχεία ενός ανθρώπου ο οποίος έχει πολύ συγκεκριμένο πράγμα στο μυαλό του και το οποίο έχει μια πολύ χαρακτηριστική οσμή από την οποία δεν μπορείς να φύγεις. Έψαχνα την ευκαιρία να δουλέψω με το Νίκο, με τον οποίο μας συνδέει μια φιλία πολλών χρόνων, είχε την ευτυχία να συνεργάζεται πάντα με το Νίκο Μαμαγκάκη που είναι δάσκαλός μου και σπουδαιότατος συνθέτης της ελληνικής ιστορίας και αν δεν έλεγε ο ίδιος ο Μαμαγκάκης, δεν με πρότεινε να αναλάβω εγώ τη μουσική της ταινίας δεν θα το είχα κάνει ποτέ, και τον ευχαριστώ για αυτήν την ευκαιρία.

Συνέντευξη: Αναστασία Γρηγοριάδου

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ 9

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΑ

Lilly's story

του Ροβήρου Μανθούλη

Μπαρ, Ένας σκηνοθέτης εξόριστος στο Παρίσι την περίοδο της χούντας ετοιμάζει ένα σενάριο για την ιστορία της Λίλυ μιας αντιστασιακής που βασανίστηκε για τη δράση της. Τη Λίλυ θα την ερμηνεύσει η Μελίνα Μερκούρη με παραγωγό το Ζιλ Ντασέν και μέσα από την ιστορία της θα ξεπιπλώνεται η κατάσταση στην Ελλάδα την περίοδο της χούντας. Το σενάριο γράφεται και οι παράλληλες ιστορίες των ανθρώπων που εμπλέκονται σε αυτήν σιγά σιγά ξεδιπλώνονται. Ιστορίες εξορίστων και ο παραλογισμός μιας εποχής. Η ταινία όμως συναντά δυσκολίες χρηματοδότησης κάτι που όμως δεν πτοεί τους δημιουργούς της. Προσπαθούν με κάθε μέσο να τη γυρίσουν μιας και γι' αυτούς είναι κάτι παραπάνω από μια απλή κινηματογραφική δουλειά, είναι η κατάθεση της ψυχής τους, είναι οι πολιτικές τους ανησυχίες, είναι μια φωνή διαμαρτυρίας, είναι η ίδια τους η ζωή. Ο Ροβήρος Μανθούλης ένας σκηνοθέτης με σπουδαία πείρα στο ντοκιμαντέρ μετατρέπει σε μυθοπλασία την πραγματική ιστορία μιας ταινίας που δεν κατάφερε τελικά να ολοκληρωθεί στο παρελθόν ο ίδιος. Δε μιλάει όμως μόνο για τα παρασκήνια του κινηματογράφου απλά τα χρησιμοποιεί για να αναμνησθεί μνήμες, κάνοντας ένα αιχμηρό πολιτικό σχόλιο για μια ολόκληρη εποχή. Ταυτόχρονα μιλά και για τις ανθρώπινες σχέσεις που πάντα δεν παύουν να κυριαρχούν και να έχουν τον πρώτο ρόλο στη ζωή.

Μια ταινία μέσα σε ταινία για ανθρώπους που επηρεάζονται και επηρεάζουν την Ιστορία

B.P.

Σάββατο 16 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 22:30

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ο Νίκος Μαμαγκάκης μιλά για τη μουσική της ταινίας

[...] Με το Ρ.Μανθούλη έχουμε κάνει μαζί και την πρώτη του ταινία, το *Πρόσωπο με πρόσωπο*, είχα κάνει κι εκεί τη μουσική. Ξεκινήσαμε μαζί, μας χώρισε η χούντα, η ταινία παίχτηκε, εγώ δεν πήρα ποτέ χρήματα από εκείνο το φιλμ. Εκείνη την εποχή γινότανε με απόλυτη φτώχεια οι ταινίες, πληρωνότανε μόνο τα ουσιάδια κι αν έβγαιναν λεφτά έπαιρνε και κανένας καμιά ψωροδεκάρα. Την ταινία αυτή την είδα σαν μια επανασύνδεση με ένα μέρος της ζωής μου, αυτό θα τόκανα, έτσι κι αλλιώς και χωρίς λεφτά. Θα το 'κανα σαν μια «συνέχεια ζωής».

[...] Στη ζωή μου έχω κάνει εκατό ώρες μουσικής στον κινηματογράφο. Κάθε φορά κάθομαι σαν το βλάκα μπροστά στη μουσική και ρωτάω το τραπέζι μου αν μπορώ να γράψω για την ταινία αυτή. Έχω όμως ένα χάρισμα, ότι μπορώ μόλις δω μια ταινία να σου πω αν μπορώ να στην κάνω ή όχι. Ακούω αμέσως μουσική, δεν ξέρω πώς γίνεται αυτό, άλλοτε πάλι δεν νιώθω τίποτα κι έτσι έχω αρνηθεί να κάνω αρκετές ταινίες, και φίλων μου ακόμα, κι έχω αρνηθεί και λεφτά, πολλά.

[...] Το να κάνεις καλή κινηματογραφική μουσική δεν πάει να πει ότι είσαι καλός συνθέτης, πάει να πει ότι έχεις ένα ιδιαίτερο χάρισμα να μπορείς να μεταφράζεις την εικόνα σε ήχο.

[...] Η ταινία αυτή του Ρ.Μανθούλη έχει κι ένα φοβερό θέμα. Μόλις το είδα μ' έπιασε «άπ'τη μούρη», γιατί τα έζησα όλα αυτά, έφυγα κι εγώ εκείνη την εποχή από την Ελλάδα, ύστερα βέβαια, εμένα δε με βάλαν στη φυλακή αλλά μου πήραν το διαβατήριό κι άλλα, μου κάναν κι εμένα ένα στραπατσάκι... Στην ταινία λοιπόν, ίσως μπήκα κουβαλώντας και προσωπικά μου βιώματα. Τη μουσική της την έκανα σε οκτώ μέρες, δεν έχει ξαναγίνει.

[...] Η ταινία έχει μέσα ένα τραγούδι, σε στίχους του Βασίλη Βασιλικού που το έγραψε πριν από 35 χρόνια, οι στίχοι εμπνευσμένοι από έναν εξόριστο που είχε να δει τη γυναίκα του είκοσι χρόνια. Είχα κάνει το τραγούδι τότε και το είχα βάλει στην άκρη. Όταν ο Μανθούλης μου είπε, έλα να δεις την ταινία, βλέπω την ταινία και «είδα» αμέσως αυτό το τραγούδι. Βάζω τη Σαββίνα να το πει, το τραγουδάει και μπήκε όπως είναι στο δίσκο.

Συνέντευξη: Αναστασία Γρηγοριάδου

Κωνσταντίνος Μοριάτης, παραγωγός

[...] Πρόκειται για μια εταιρία παραγωγής που έχει την έδρα της στο Παρίσι και οι μέτοχοι της είναι Έλληνες. Η εταιρία αυτή είναι που αναζητά τις χρηματοδοτήσεις και στη συγκεκριμένη περίπτωση αυτό έγινε σε τρεις χώρες. Αφού ολοκληρωθεί αυτό το παζλ της συγκέντρωσης των χρημάτων αρχίζει η κατασκευή της ταινίας. Στη συγκεκριμένη ταινία επειδή ο βασικός κορμός των συντελεστών είναι Έλληνες, στην κάθε χώρα υπήρχε ένα δεύτερο συνεργείο ντόπιο. Γι' αυτό και η δομή της συγκεκριμένης παραγωγής έγινε ώστε να υπάρχει μια ανεξαρτησία τοπική και γι' αυτό υπάρχουν και τέσσερις διευθυντές παραγωγής. Τελικά όλο αυτό λειτούργησε.

[...] Θεωρητικά ο ρόλος του παραγωγού θα έπρεπε να είναι ο ρόλος ενός βασικού συνεργάτη, ο οποίος δουλεύει σε όλα τα επίπεδα με το σκηνοθέτη, δουλεύουν πολλές φορές μαζί και πολλές φορές κόντρα, αλλά πάντα για το καλό του τελικού αποτελέσματος, που είναι η ταινία. Στην Ελλάδα βέβαια αυτός ο ρόλος δεν υπάρχει.

[...] Ο σκηνοθέτης δεν είναι Θεός. Σε μας, επειδή με το Ροβήρο γνωριζόμαστε χρόνια και συνεργαζόμαστε, έχουμε φτάσει σε ένα σημείο τέτοιο που μπορεί να λείπει ο καθένας το δικό του. Πολλές φορές συγκρουόμαστε αλλά ξέροντας εκ των προτέρων ότι η πρόθεση και του ενός και του άλλου είναι αγαθή, για το καλό της ταινίας. Ειδικά δεν ξέρω και πολλούς που θα εργαζόντουσαν ένα τόσο μακρύ χρονικό διάστημα για να βγει μια ταινία, αν δεν αγαπούσαν αυτό που είναι υπό παραγωγή. Και ας μην ξεχνάμε ότι σε τελική ανάλυση μπορεί να έχει ο σκηνοθέτης το όραμα μιας συγκεκριμένης ταινίας, αλλά αν δεν έχει και μια συλλογική αντιμετώπιση του θέματος σε σχέση με όλους τους βασικούς συνεργάτες του τότε είναι και φύσει αδύνατον να κάνει μόνος του μια ταινία.

[...] Κάθε στιγμή και κάθε λεπτό σε αυτή την ταινία υπήρχε ένα πρόβλημα. Δυστυχώς ή ευτυχώς δεν έχει τελειωμό αυτή η προβληματική σχέση με κάτι που δεν υπάρχει και πρέπει να γίνει και δεν ξέρεις ποτέ τι θα σου τύχει. Τα βασικά προβλήματα πάντως που αντιμετωπίζουν τέτοιου είδους παραγωγές έχουν να κάνουν με αεροπλάνα που χάνονται από κάποιους που πρέπει να έρθουν και ή ξεχνάνε ή καθυστερούν, από αυτή την ιδιαίτερη σχέση που πρέπει να καθιερωθεί μεταξύ των διαφορετικών συνεργείων των διαφορετικών εθνικοτήτων και φυσικά από καινούρια πράγματα που συναντάς σε άλλες χώρες και δεν τα έχεις προβλέψει.

Συνέντευξη: Βαγγέλης Ρητός

ΜΙΛΟΥΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΤΑΙΝΙΕΣ

Πέτρος Τατσόπουλος

για την ταινία *Η Φούσκα*

Η αξία της *Φούσκας* δεν εξαντλείται στην ανασκόλησή της με την τρομοκρατία. Η κατάρρευση του Χρηματιστηρίου –που βρισκόταν την εποχή των γυρισμάτων στην αρχή ακρότη του κατήφορου– δείχνει σήμερα πιο επίκαιρη, έστω και αν την έχουμε συνηθίσει, προσβεβλημένοι από κάποιες μορφές κοινωνική αναληψία. Η διαπλοκή, μόνιμο μοτίβο του Περάκη από τον καιρό της νοσταλγικής *Λούφας* και *Παραλλαγής*, μέσω του *Βίου* και *Πολιτείας*, του *Προσάτη Οικογενείας* και της –επίσης άδικα υποτιμημένης– *Θηλυκής Εταιρείας*, εδώ παίρνει γκροτέσκο κι ενίοτε σουρεαλιστικές διαστάσεις. Όπως όλες οι προηγούμενες ταινίες του Περάκη, έτσι και η *Φούσκα* κερδίζει μάλλον στην επαναπροβολή της παρά στην πρώτη προβολή. Εκεί όπου οι άλλες ταινίες δείχνουν συνήθως τις ρυτίδες τους, οι ταινίες του Περάκη επιδεικνύουν –και αποδεικνύουν ετεροχρονισμένα– τη διορατικότητά τους.

Στέλιος Κούλογλου

για την ταινία *Lilly's story*

Ένα από τα πιο γοητευτικά στοιχεία του φιλμ είναι ότι προσφέρεται για πολλές αναγνώσεις. Ο Ροβήρος Μανθούλης μας βάζει να σκεφτούμε για τις κινηματογραφικές παραγωγές του αδιάστατου Χόλιγουντ, την γραφειοκρατική στενοκεφαλιά αλλά και την παιδική αφέλεια που χαρακτηρίζει τον «νέο άνθρωπο» στις χώρες του υπαρκτού σοσιαλισμού, τη μοναξιά και τα υπαρξιακά αδιέξοδα των εμπεγκνέδων, την παγκοσμιοποίηση των βασανιστηρίων, τον έρωτα και την Μελίνα, το ντοκιμαντέρ και τον κινηματογράφο. Μα πάνω απ' όλα, το *Lilly's story* μας θυμίζει αυτό που οι αποκαλύψεις για την επαναστατική καρικατούρα της «17ης Νοέμβρη» και η τρομοκρατία των ημερών προσπαθούν να μας κάνουν να ξεχάσουμε: την πίκρα και το πάθος όσων πόνεσαν για την εφτάχρονη φασιστική δικτατορία και αντιστάθηκαν.

Με θέμα μια ταινία που δεν έγινε ποτέ...

Ροβήρος Μανθούλης, σκηνοθέτης

Η ταινία σας αναφέρεται στα παρασκήνια μιας ταινίας που θα είχε τίτλο *Lilly's story*. Σήμερα θα είχε νόημα πια να γυρίσετε εκείνη την ταινία που δε γυρίστηκε τότε;

Θα είχε φαντάζομαι, αλλά εγώ δεν την έζησα αυτή την εποχή, τη χούντα δεν την έζησα, ήμουνα στη Γαλλία. Την 21η Απριλίου που έγινε το πραξικόπημα ήμουνα σε ένα φεστιβάλ με μια ταινία μου που άνοιξε το φεστιβάλ. Έτσι έζησα το σοκ από μακριά. Μετά έζησα από το τηλέφωνο και από διηγήσεις και από εφημερίδες με την ψυχή μου ό,τι γινόταν. Αλλά επειδή δεν τα έζησα από κοντά αισθανόμουν πολύ ένοχος να κάνω κάτι που δεν έχω ζήσει. Προτιμούσα λοιπόν να κάνω μια άλλη ταινία. Ηρθε όμως η Μελίνα και μου είπε για την ιστορία και ήθελε να παίξει σε αυτήν την ταινία το *Lilly's story*. Έτσι είπα εντάξει, αλλά με μισή καρδιά θα την έκανα. Γι' αυτό και τότε έλεγα να προσθέσω στην ταινία πράγματα από τη δική μου ζωή. Τελικά δεν έγινε για άλλους λόγους. Ήταν δηλαδή μια ταινία που θα την έκανα για καθαρά πολιτικούς λόγους για να δείξει στο εξωτερικό τι γίνεται στην Ελλάδα και να φύγει η χούντα το συντομότερο. Αυτός ήταν ο σκοπός μου. Σήμερα δεν έχω αυτό το πρόβλημα και ακουμπάω πάνω σε κάτι που έζησα και είναι πιο κοντά στις δικές μου ανησυχίες, τις καλλιτεχνικές ανησυχίες.

Θα μπορούσατε αυτό να το κάνετε ντοκιμαντέρ και όχι φιξιόν ταινία;

Πιθανόν να μπορούσε να γίνει και έτσι, δε νομίζω όμως ότι θα είχε νόημα. Γιατί μην ξεχνάμε ότι όταν κάνεις ένα ντοκιμαντέρ με πρόσωπα είναι κι αυτό φιξιόν κατά κάποιο τρόπο, γιατί τα πρόσωπα παίζουν τον εαυτό τους. Ποτέ δεν είναι τα ίδια όταν έχεις τη μηχανή μπροστά. Όταν έχεις τη μηχανή κρυφά τότε μόνο είναι ντοκουμέντο. Θα έπρεπε ακόμα να έχω τα πρόσωπα εκείνα, κάτι που σήμερα δεν μπορώ να το κάνω μιας και τότε εκείνα τα πρόσωπα ήταν 25-30 χρονών.

Η ταινία από τη μια διηγείται το παρασκήνιο του πως γυρίζεται μια ταινία και από την άλλη τη ζωή του ίδιου του πρωταγωνιστή-σκηνοθέτη και πως επηρεάζεται η ζωή του μέσα από την τέχνη του.

Έτσι είναι, γιατί το να κάνεις μια ταινία είναι μέρος της ζωής σου. Άλλωστε όλα αυτά που φαίνονται

στην ταινία έχουν γίνει όλα, δεν υπάρχει τίποτα που εφευρέθηκε, δεν υπάρχει φιξιόν, είναι ένα ντοκουμέντο αυτή η ταινία και γίνεται απλώς κάτι που οι Γάλλοι ονομάζουν autofiction, (fiction biographique) δηλαδή αυτογραφική μυθοπλασία. Βέβαια όταν κάνεις μια ταινία παύει να είναι αυτοβιογραφία γιατί ο κινηματογράφος έχει μια δική του τεχνική, έχει μια συγκεκριμένη δραματουργία όπως εξηγεί ακόμα και ο Αριστοτέλης, πως πρέπει να είναι ένας μύθος.

Ο πρωταγωνιστής φαίνεται να λύνει κάποια προβλήματα μέσα από την τέχνη του.

Αυτό πράγματι συμβαίνει. Υπάρχουν πράγματα που τα σέρνεις και πρέπει να τα βγάλεις από μέσα σου. Θα μπορούσε να είχε βγει στην ποίηση, να βγει κάπως αλλιώς. Όπως λέει και ο Όσκαρ Ουάιλντ θα μπορούσε να είχε κάνει τη ζωή σου τέχνη. Δηλαδή η ίδια σου η ζωή να είναι ένα έργο τέχνης σε σχέση με τους ανθρώπους. Αυτό βέβαια θα ήταν ένα έργο που θα το έκανες μόνος σου με μερικούς φίλους σου. Όταν κάνεις κάτι που απευθύνεται σε εκατομμύρια θεατών, ψάχνεις να βρεις ένα κοινό σημείο, κάπου που θα συναντηθείς. Εγώ πάντα λέω ότι η συνάντηση με το θεατή δε γίνεται καν μέσα στην αίθουσα, γίνεται κάπου αλλού, σε αυτές τις γραμμές που μοιάζουν παράλληλες, αλλά τελικά συναντώνται κάπου μακριά, κάπου στο διάστημα, σε ένα υποσυνείδητο. Με αυτή την έννοια εγώ δε δίνω μασημένη τροφή στο θεατή, του αφήνω παράθυρα, ερωτήματα στα οποία να μπει ο ίδιος και να δώσει τις δικές του απαντήσεις, να γί-

νει ένα με την ταινία, με το έργο, αν είναι δυνατόν. Και να βγει μετά και να το σκεφτεί, να γίνει μια τέτοια συνάντηση. Άλλωστε και ο Μπέργκμαν σε όλες του τις ταινίες κάνει μια ψυχανάλυση. Ήταν όμως και κάτι παραπάνω ήταν και μια τεχνική.

Τότε υπήρχε η χούντα και οικονομικά προβλήματα που δεν άφησαν να γυριστεί η ταινία. Υπάρχουν σήμερα ανάλογοι μηχανισμοί πολιτικοί ή οικονομικοί που εμποδίζουν να γυρίζονται ταινίες; Είναι όλα θέμα πίστης. Υπάρχουν σκηνοθέτες που δεν ξέρουν αν θα τη γυρίσουν την ταινία τους. Υπάρχουν όμως και αυτοί που έχουν μια θρησκευτική πίστη σε αυτό που κάνουν. Εγώ είχα μια θρησκευτική πίστη ότι αυτό που κάνω τώρα θα μπορέσει να γίνει. Όταν έχεις μια τέτοια πίστη και μπορείς να τη μεταδώσεις και στους συνεργάτες σου, ξαφνικά γίνεται μια καινούρια "θρησκεία" που είναι το *Lilly's story*. Έτσι μόνο γίνονται αυτά. Χωρίς αυτήν την πίστη δε γίνεται τίποτα.

Πως βλέπετε το φεστιβάλ Θεσσαλονίκης με τη σημερινή του μορφή;

Εγώ έχω έρθει στη Θεσσαλονίκη στο φεστιβάλ και το έχω ζήσει με τις εξής μορφές. Όταν υπήρχε το ελληνικό φεστιβάλ και όχι το διεθνές, πριν από τη χούντα, μετά ήρθα όταν υπήρχε το ελληνικό φεστιβάλ και το διεθνές μαζί και μάλιστα ήμουνα και πρόεδρος της κριτικής επιτροπής το 1992 και τώρα που δεν υπάρχει το ελληνικό φεστιβάλ και υπάρχει μόνο το διεθνές και οι Ελληνικές ταινίες διεκδικούν τα κρατικά βραβεία. Τώρα που βλέπω εδώ το φεστιβάλ και μάλιστα με τις εγκαταστάσεις στο λιμάνι είναι πολύ καλό. Εδώ είναι πολύ δυναμικό, πολύ ενδιαφέρον έτσι μου φαίνεται. Και από τις επισκέψεις μου σε άλλα φεστιβάλ του εξωτερικού διαπίστωσα ότι το φεστιβάλ Θεσσαλονίκης θεωρείται πάρα πολύ καλό φεστιβάλ, έχει μια πάρα πολύ καλή φήμη. Και διαπιστώνω ότι σωστά την έχει.

Συνέντευξη: Βαγγέλης Ρηγάς

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

Όσο υπάρχει αλκοόλ

του Δημήτρη Μακρή

Ο Μιχάλης, ένα βροχερό πρωινό θα φτάσει στο Μιλάνο και θα περιπλανηθεί στην πόλη με νοσταλγία. Μια τυχαία γνωριμία θα τον οδηγήσει σ' ένα γιγαντιαίο συγκρότημα κατοικιών που όλοι το ονομάζουν «εφιάλη»· ένα κτίριο βρόμικο, φτωχικό κι εξασθλιωμένο, σ' ένα παγωμένο διαμέρισμα του οποίου κατοικούν ο Ανδρέας και η Χριστίνα, Έλληνες, πρώην φοιτητές, ξεχασμένοι εκεί από τον κόσμο, αλλά και από τον ίδιο τους τον εαυτό...

Σάββατο 16 Νοεμβρίου, Cine Τώνια Μαρκετάκη, 14:00

Ο χαμένος τα παίρνει όλα

του Νίκου Νικολαΐδη

Ένας σαραντάρης, μόνος, με πειραγμένη υγεία, σκάρπη ζωή κι ένα σωρό μπάτσους στην πλάτη του. Σ' έναν δεκαεπταχρονο πιτσιρικά συναντάει ένα σύντροφο. Στο δρόμο τους, πέφτουν πάνω σε παρακμιακά μπαρ, βρόμικα στριπτιζάδικα, παράνομους, μπάτσους, ναρκωτικά, κυνηγητά και φόνους. Μαζί με την Έλσα, το Βατόμouro και τη Μαυρούκα, αποφασίζουν να «τα πιάσουν κοντρά» και να φύγουν για την Πάια, ένα νησάκι έξω απ' τις ακτές του Περού...

Σάββατο 16 Νοεμβρίου, Cine Τώνια Μαρκετάκη, 18:30

Πάμε για ένα ούζο

της Κλεώνης Φλέσσα

Σοφία και Ελένη και Πέτρος και Αλέξανδρος και Δέσποινα και Δάφνη. Άνθρωποι γνώριμοι, της διπλανής πόρτας, με εμμονές, αδυναμίες, αγκυλώσεις, που ταξιδεύουν στη καθημερινότητα γυρεύοντας την επικοινωνία. Η Σοφία, εύθραυστη και δίχως άμυνες, ψάχνει το άρωμα της ζωής. Η Ελένη προσπαθεί να συνδυάσει καριέρα και παιδί, κάνοντας τα λάθη για τα οποία μέμφεται τη μητέρα της, Δέσποινα. Ο Αλέξανδρος, ο ανδρωμένος έφηβος, πασχίζει να αγαπηθεί. Ο Πέτρος διεκδικεί χαμένες σχέσεις. Πρόσωπα και απουσίες προσώπων. Σχέσεις που αρθρώνονται και εξαρθώνονται. Μέσα από τρυφερές ματιές και ανοικτές ηληνές.

Σάββατο 16 Νοεμβρίου, Cine Τώνια Μαρκετάκη, 22:30

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΔΡΑΜΑΣ 2002

Βραβευμένες ταινίες μικρού μήκους

Α' ΒΡΑΒΕΙΟ ΜΥΘΟΠΛΑΣΙΑΣ
ΠΡΟΣ ΤΗ ΝΙΚΗ

Ανδρέας Νάσκαρης

ήρωάς μας, ο Αντρέας, προσπαθεί απεγνωσμένα να φτάσει στο σπίτι της καλής του, την οποία έχει στήσει για το δείπνο. Στο δρόμο, όμως, ως ιπτάμενος δίσκος θα του σβήσει τη μηχανή του αυτοκινήτου. Η συνεννόηση με τους δύο εγγονίους αποδεικνύεται δύσκολη.

Β' ΒΡΑΒΕΙΟ ΜΥΘΟΠΛΑΣΙΑΣ
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΙΝΔΙΑΝΟΣ

Σταύρος Στάγκας

Ένας έφηβος, ενώ είναι προικισμένος με νου, ταλέντο κι ευαισθησίες, διαφοροποιείται απ' το κοινωνικό του περιβάλλον λόγω της εσωστρεφείας του, «εκτοπίζεται» στο περιθώριο, γίνεται αντικείμενο κλεψασμού, βλέπει τον κρυφό του έρωτα να τον προδίδει, δεν παίρνει από πουθενά ένα χάδι, και τελικά ξεπερνάει τα λεπτά όρια της λογικής.

ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟΥ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ
ΦΛΕΡΥ – Η ΤΡΕΛΗ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

Αντώνης Μπουσκούτης

Ένα ντοκιμαντέρ για την τραγουδίστρια του Μάνου Χατζιδάκι Φλέρυ Νταντωνάκη.

Α' ΒΡΑΒΕΙΟ ΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ
ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΗΣ ΛΟΥΣΙΑ

Αδελφάντσα Αρβανίτη

Η Λουσίλ, μια μέρα μετά τα γενέθλιά της, τσακώνεται με τον ερωτικό της σύντροφο, τον Μενέλαο. Πάνω στα νεύρα της τον κλείνει μέσα στο ασανσέρ...

ΕΙΔΙΚΟ ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ
«ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ»

LARGO

Θόδωρος Παπαδουλάκης

Ένα ταξίδι στην παιδική ηλικία, που σκοπό έχει να συντηρήσει τις πολύτιμες στιγμές και να τις προστατέψει από τη φθορά του χρόνου.

Σάββατο 16 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 13:30

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΚΕΝΤΡΟ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

παρόν!

1974-2002. ΤΟ «ΚΕΝΤΡΟ» ΔΗΛΩΝΕΙ ΠΑΡΟΝ ΣΤΗ
ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΙΝΕΜΑ
ΣΤΗΡΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΣΤΕΣ

Πανεπιστημίου 10, 106 71 Αθήνα Τηλ. 210 3678500 Fax 210 3648269 e-mail: info@gfc.gr

www.gfc.gr

πόμακρος, διαρκώς σκεπτικός και δύσκολος άνθρωπος, είναι ίσως η πρώτη εντύπωση που σου δημιουργείται όταν συναντάς τον Lou Castel. Η δεύτερη είναι το ακριβώς αντίθετο. Ιδιαίτερα φιλικός, μιλώντας ήρεμα, απλά και αργά μπορεί να συζητάει με την ίδια ευκολία για την τέχνη του κινηματογράφου, την κοινωνική ανισότητα αλλά και τα χαρακτηριστικά του έμβιου ζώδιου. Βρίσκει ότι οι άνθρωποι στην πόλη μας είναι πολύ αρούμενοι και του αρέσει πολύ η έλκασσα. Γεννημένος το 1943 στην Κολομβία γύρισε πάνω από 20 ταινίες στον κινηματογράφο και την τηλεόραση, ενώ αυτή που τον κανε ευρύτερα γνωστό είναι *Οι αρδιές στην τσέπη του Μάρκο Μπελόκιο* το 1965.

Lou Castel

ΞΕΚΙΝΗΜΑ
 Όταν στη Ρώμη. Μόλις τελείωσα το κολέγιο στη Σουηδία. Μου άρεσε πολύ το σινεμά και έπλεψα δύο χρόνια ως ηθοποιός το 1962. Μετά συνέχισα σκηνοθετώντας. Εκείνη την περίοδο έψαχνε ο Μπελόκιο για πρωταγωνιστή και πήγα. Όταν κάναμε πρόβα με την κάμερα, ξαφνικά, έγινε ένα τεχνικό λάθος -είχαν ξεχάσει να βάλουν μπαταρίες στην κάμερα- το οποίο με έκανε να γελάω υστερικά. Και αυτό ήταν ακριβώς που ήθελε ο σκηνοθέτης. Μέχρι τότε με έβλεπε πολύ ήσυχος, αργός. Όλο αυτό ήταν για μένα τόσο ασυνήθιστο που δεν μπορούσα να σταματήσω. Από αυτήν την αντίδραση πείστηκε αμέσως ότι εγώ έπρεπε να κάνω αυτό το ρόλο. Αυτό σημαίνει, γενικά, ότι είχε μια ιδιαίτερη αντίληψη. Το '68 σταμάτησα να είμαι ηθοποιός και πήγα στο Παρίσι για 10 χρόνια. Δεν ήθελα να είμαι ηθοποιός. Δούλευα όμως ταυτόχρονα και ως ηθοποιός για τα χρήματα. Βασικά δεν μπορείς να λες «παύω» και σταματάω να είμαι ηθοποιός. Έχει ενδιαφέρον να λες «έπαυσα να είμαι ηθοποιός-στρατιωτάκι» κι αυτό έπαυσα να είμαι τα τελευταία πέντε χρόνια.

ΤΑΙΝΙΑ ΣΤΑΘΜΟΣ
 «*Γροθιές στην τσέπη*» γελούσαμε πολύ, αν και η ταινία ήταν πολύ ρεαλιστική. Η ταινία είχε μετά μεγάλη επιρροή πάνω μου, υποσυνείδητο. Όχι κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων αλλά όταν βγήκε έξω. Στις εξετάσεις γύρω από αυτήν δεν έπαιρνα ποτέ μέρος, ένιωθα απομονωμένος. Γενικά δεν συμμετείχα καθόλου στη μοίρα της ταινίας.

ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΟ ΜΠΕΛΟΚΙΟ
 Το Μπελόκιο τα πηγαίναμε πολύ καλά. Υπάρχει μεταξύ μας μια χημεία, ένας βιολογικός δεσμός. Όταν συμβαίνει αυτό η σχέση γίνεται αληθινή, είτε πρόκειται για φιλία είτε για έρωτα, έτσι ώστε ό,τι συμβαίνει είναι καλό. Όλα είναι ελεύθερα. Δεν ξέρω πώς να το εξηγήσω. Δεν υπάρχει κάτι συγκεκριμένο μεταξύ ηθοποιού και σκηνοθέτη. Είναι μια τάση που υπάρχει ανάμεσα σε δύο ανθρώπους και ξαφνικά ανοίγει και όλη η σχέση γίνεται εύκολα, η επικοινωνία γίνεται φυσιολογικά. Δεν συμβαίνει πάντα αυτό. Είναι κάτι ξαφνικό, μαγικό. Αν ήταν μια συνηθισμένη σχέση ήταν πολύ φυσιολογικό. Αλλά έτσι η σχέση επαναλαμβάνεται και γίνεται βαρετή. Κάθε άνθρωπος μπορεί να ζήσει αυτήν την εμπειρία.

ΡΟΛΟΙ
 Ρόλοι που ερμήνευσα ήταν πάντα οι αντίθετοι. Στη δεκαετία του '60 ήμουν ακραίοι. Αν έπαιζα έναν νευρωτικό ή αρνητικό ρόλο ο επόμενος ήταν γενναϊόδωρος και θετικός. Τύχαινε να μου δίνουν αυτούς τους ρόλους. Τώρα τα πράγματα είναι διαφορετικά. Στην ταινία που γυρίζω τώρα κάνω τον πατέρα μιας κοπέλας και σκέφτομαι τα ψέμματα που μου προστά στην κάμερα... είναι πολύ διαφορετικά από ότι ήταν τότε. Ο τίτλος της ταινίας είναι *Τερεσάς* σε σκηνοθεσία Μπονέλο και θα προβληθεί στις Κάνες του χρόνου.

«*Το σινεμά είναι σαν μια άλλη ζωή μέσα μου. Είναι κάτι οργανικό που βγαίνει κάθε φορά και γίνεται δημιουργικό και εκφραστικό. Μου δίνει το κίνητρο. Δεν έχει να κάνει με τον κινηματογράφο αλλά με τη ζωή.*»

ΠΟΙΟΤΗΤΑ Η ΕΜΠΟΡΙΚΟΤΗΤΑ;

Παλιά ακόμη κι αν ήθελα δεν μπορούσα να είμαι εμπορικός. Γιατί έτσι δεν μπορώ να παίξω, δεν με εμπνέει. Δεν νιώθω αυτό το δέσιμο με τη δική μου τη ζωή. Γιατί για μένα ζωή και ηθοποιία πάνε μαζί. Τώρα όμως ακόμα κι αν μου πούνε να κάνω μια ταινία για την τηλεόραση, δε με νοιάζει. Δεν έχω αλλάξει, απλά το παίξιμό μου δεν είναι πλέον τόσο πολύπλοκο και ψυχολογικό. Έτσι ελπίζω τουλάχιστον.

ΖΩΗ ΑΡΑ ΣΙΝΕΜΑ

Το σινεμά είναι σαν μια άλλη ζωή μέσα μου. Είναι κάτι οργανικό που βγαίνει κάθε φορά και γίνεται δημιουργικό και εκφραστικό. Μου δίνει το κίνητρο. Δεν έχει να κάνει με τον κινηματογράφο αλλά με τη ζωή. Μ'αρέσει ο κινηματογράφος γιατί είναι σαν ένας φίλος που βρίσκεται πάντα δίπλα μου. Αυτό μπορεί να γίνει πολύ αρνητικό, το να βασίζεσαι, δηλαδή, σε μια άλλη πραγματικότητα. Μπορεί να γίνεις παρανοϊκός, γιατί η σχέση μεταξύ του ηθοποιού και της κάμερας μπορεί να είναι βίαιη και μπορεί να απομονωθείς. Είναι μια διαρκής διαμάχη. Όμως μπορεί όλο αυτό να είναι και πολύ θετικό ή δημιουργικό.

ΤΕΧΝΗ ΝΑ 'ΝΑΙ...

Κάνω και άλλα πράγματα παράλληλα. Ζωγραφίζω, κάνω βίντεο. Τώρα φιμάρω μόνο στο σπίτι μου, έξω από το παράθυρο και μέσα. Τραβάω έξι διαφορετικές εκδοχές της ίδιας εικόνας με μικρές διαφορές.

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΚΑΡΙΕΡΑΣ

Δεν υπάρχει κάτι στην καριέρα μου που θα ήθελα να κάνω και δεν έκανα. Είμαι ευχαριστημένος τώρα γιατί έχω ξεφύγει από αυτούς τους είδους τους ρόλους, όπως στις *Γροθιές στην τσέπη*. Έχω ξεπεράσει το να είμαι παθητικός και εξαρτώμενος από αυτό που βλέπουν οι άλλοι σε μένα ως ηθοποιό, γιατί όλοι αναφέρονται σε μένα μόνο ως ηθοποιό της συγκεκριμένης ταινίας. Δε μετανιώνω γι' αυτό. Εντάξει, το έκανα όταν ήμουν 22 χρονών, πάει καιρός από τότε. Είναι μια πολύ ωραία ταινία. Αν εξαρτιόμουν, όμως, από αυτό θα ήμουν πολύ απελπισμένος γιατί δεν αρκεί μόνο αυτό.

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΣΗΜΕΡΑ

Δεν νομίζω ότι είναι δυνατό να γυρίσουμε στον καλό κινηματογράφο πια. Είναι γενικά η αλλαγή των μέσων. Μπορούμε να μιλάμε για πολύ ωραίες ταινίες μόνο του παρελθόντος, γιατί πλέον δεν υπάρχουν τέτοιοι σκηνοθέτες. Ακόμα ούτε και οι ταινίες που έχω παίξει εγώ ο ίδιος. Υπάρχει μόνο μίμηση.

Η ΓΝΩΜΗ ΓΙΑ ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ

Είναι εντάξει. Είναι η πρώτη φορά που έρχομαι και μ' αρέσει πολύ η ατμόσφαιρα, είναι πολύ συμπαθητική. Τις πρώτες μέρες ήταν κάπως σαν να πήγαινα στα τυφλά αλλά σιγά-σιγά άρχισα να καταλαβαίνω τι γίνεται.

ΠΕΤΡΟΣΠΕΚΤΙΒΑ MARCO BELLOCCHIO

Elena

(Ελβετία/Γαλλία, 1997)

Ένα κοριτσάκι δυόμισι ετών (η Elena, κόρη του Marco Bellocchio) ανακαλύπτει το παρελθόν της σε ένα ερασιτεχνικό φιλμάκι που παίζεται στην τηλεόραση του σπιτιού: βλέπει τον εαυτό της που μόλις έχει γεννηθεί, ενώ δηλώνει από το μητρικό στήθος, στη διάρκεια ενός μπάνιου, καθώς κοιμάται. Το βλέμμα της είναι γεμάτο έκπληξη, αλλά ταυτόχρονα φυσιολογικό: οι εικόνες αφηγούνται τη δική της μικρή, προσωπική ιστορία.

Όλοι η κανέναν/Τρελοί για «λύσιμον»

Nessuno o tutti/Matti da slegare

(Ιταλία, 1975)

Ο Άντζελο, ο Πάολο και ο Μάρκο, άτομα με προβλήματα ψυχικής υγείας, σε πολύ μικρή ηλικία πέρασαν από το αναμορφωτήριο στο ψυχιατρείο. Οι αντίστοιχες ιστορίες τους ανακατασκευάζονται διαμέσου των δικών τους μαρτυριών, αλλά και των μαρτυριών των κοινωνικών λειτουργών, ψυχοθεραπευτών, νοσηλευτών που τους παρακολουθούσαν μετά την έξοδο τους από το ψυχιατρικό ίδρυμα. Το δεύτερο μέρος της ταινίας, μέσα από τις μαρτυρίες κάποιων νοσηλευτών που περιδάλπουν ανθρώπους ψυχικά ασθενείς, αφορά στο πρόβλημα της κοινωνικής επανένταξης των πρώην «τρελών», καθώς και εκείνο των θεραπευτικών ψυχοθεραπευτικών ιδρυμάτων, όπου είναι αδύνατον να εισαχθεί κανείς.

Σάββατο 16 Νοεμβρίου, Cine Ορίντα Λιάνα, 11:30

Θριαμβικό εμβαστήριο

Marcia trionfale

(Ιταλία/Γαλλία/Γερμανία, 1976)

Ο Πάολο Πασέρι, ένας νεαρός πτυχιούχος, παρουσιάζεται για να υπηρετήσει τη στρατιωτική του θητεία. Τα καφόνια, οι ταπεινώσεις και η παράλογη στρατιωτική λογική τον οδηγούν στα πρόθυρα νευρικής κρίσης. Όταν στο πρόσωπο του βίαιου και αυταρχικού λοχαγού Ασούτο αναγνωρίζει έναν «πατέρα» που θα τον κάνει «πραγματικό» άντρα και θα του δώσει την αυτοπεποίθηση που του λείπει, δημιουργείται ανάμεσά τους μια σχέση εμπιστοσύνης, αλλά και, ταυτόχρονα, δούλου-αφέντη. Ο λοχαγός του αναθέτει μια εμπιστευτική αποστολή: να παρακολουθεί τη σύζυγό του, Ροζάνα, που πιστεύει ότι τον απατά... Βραβεία: Nastro d'Argento στο Φεστιβάλ Βενετίας για την καλύτερη ανδρική ερμηνεία στον Michele Placido.

Σάββατο 16 Νοεμβρίου, Cine Ορίντα Λιάνα, 17:00

Η Κίνα είναι κοντά

La Cina e vicina

(Ιταλία, 1967)

Ο Κάρλο, μέλος του Ιταλικού Σοσιαλιστικού Κόμματος, περιμένει να χριστεί υποψήφιος του κόμματος στις επικείμενες δημοτικές εκλογές, αλλά το Κόμμα ορίζει ως υποψήφιο τον αριβίστα -πολιτικά- κόπη Βιτόριο Γκορντίνι, για να κερδίσει και ψήφους της αστικής τάξης. Ο Κάρλο υποχρεώνεται να γίνει σύμβουλος του Γκορντίνι, ενώ η κοπέλα του, Τζοβάννα, εργάζεται ως γραμματέας του κόμματος. Όταν ο Κάρλο γνωρίζει την αδελφή του Γκορντίνι, Έλενα, τα φτιάχνει μαζί της για να μπορέσει να μπει στη μεγαλοαστική και πλούσια οικογένεια. Η Τζοβάννα, όταν το αντιλαμβάνεται, υποκύπτει στην ερωτική πολιορκία του Γκορντίνι... Βραβεία: Ειδικό βραβείο της Επιτροπής και Nastro d'Argento στο Φεστιβάλ Βενετίας για την καλύτερη ασπρόμαυρη φωτογραφία, βραβείο του περιοδικού «Filmcritica», βραβείο της Fipresci.

Σάββατο 16 Νοεμβρίου, Cine Ορίντα Λιάνα, 23:00

Συνέντευξη: Όλγα Κοζάκη

www.vac.gr

VAC

VideoArtClub

The progressive home cinema club

24 types

SERVICE

DVD VIDEO +

24 VAC VideoArtClub

Μ	2	F
Η	3	A
Τ	1	X
Ρ	0	
Ο	2	2
Π	6	7
Λ	8	5
Ε	2	5
Ω	0	8
Σ	107	1

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Studio ΕΝΤΡΟΠΙΑ &

OKLAHOMA UNIVERSITY

FILM & VIDEO STUDIES

ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ
ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΟΙ
ΗΘΟΠΟΙΟΙ
ΟΠΕΡΑΤΕΡ
ΜΟΝΤΕΡ

ΣΠΟΥΔΕΣ

Διευθυντής ο σκηνοθέτης

των βραβευμένων ταινιών "Μπιζνες στη Βαλκάνια", "Ο Παράδεισος Ανοίγει με Αντακείδι" και 10 θεατρικών έργων

Βασίλης Μπουντιούρης

Studio ENTPORIA 4 ΧΡΟΝΙΑ 14 ΒΡΑΒΕΙΑ

Π.Π. ΓΕΡΜΑΝΟΥ 18, τηλ 2310 222694 / studioen@panafonet.gr

Παντού υπάρχει ένας Μύθος!

MYTHOS BEER

ARROW/CRAFIS

Μοίρα / Yazgi

του Zeki Demirkubuz (Τουρκία, 2002)

Βασισμένη στο κλασικό έργο του Albert Camus, *Ο Ξένος* (το οποίο στο παρελθόν έχει επίσης διασκευαστεί από τον Luchino Visconti) η ταινία έχει σαν κεντρικό πρόσωπο τον Musa, έναν εργαζόμενο σε ένα εκτελωνιστικό γραφείο. Η στάση του απέναντι στο φαινόμενο της ζωής είναι βαθιά πεσιμιστική και παθητική: δεν έχει επιθυμίες, πιστεύει ότι η ζωή είναι κενή νοήματος, και εντέλει παράλογη. Στο σημερινό γεγονός της απώλειας της μητέρας του μοιάζει να μην αντιδρά καθόλου: απαθής και δειλός να συνδιαλλαγεί με την θλίψη, συνεχίζει να ζει την καθημερινότητα του. Δεν αγωνίζεται, δεν παλεύει, αφήνεται να παρασυρθεί από το ρεύμα των γεγονότων. Υποκύπτει στην πίεση μιας νεαρής κοπέλας και την παντρεύεται, παρόλο που φαινομενικά δεν αισθάνεται τίποτα γι' αυτήν. Όταν θα κατηγορηθεί άδικα για την δολοφονία μιας μητέρας και των δύο παιδιών της θα εξακολουθεί να 'ναι απαθής. Η δικαστική διαδικασία αποκαλύπτει με σαφήνεια την στάση ζωής του...

Στο ανέκφραστο υποκριτικό ύφος του κεντρικού ηθοποιού μπορούμε να αναγνωρίσουμε την άποψη του Robert Bresson για την υποκριτική. Λιτή, αυστηρή και γυμνή από υπερβολές και κορυφώσεις, η αφήγηση οικοδομείται πάνω στο ελάχιστο και την λεπτομέρεια. Επικεντρώνοντας σε θέματα όπως η παραίτηση, η αποξένωση, ο έλεγχος και ο ορισμός της μοίρας, η ευθύνη και η πράξη, το χάος της ζωής και το άτομο, ο σκηνοθέτης επιλέγει ένα τόνο πικρά ειρωνικό και μια προσέγγιση βαθιά πεσιμιστική (που θυμίζει το σινεμά του Kieslowski). Βραβευμένη στο φεστιβάλ της Κωνσταντινούπολης με το βραβείο της FIPRESCI, με συμμετοχή στο τμήμα Un Certain Regard των Καννών, έχοντας προκαλέσει εξαιρετικές κριτικές από τον διεθνή τύπο, η ταινία αυτή αποτελεί την διεθνή καταξίωση του σκηνοθέτη της Zeki Demirkubuz (γνωστού στο κοινό του φεστιβάλ από τις ταινίες *Τρίτη Σελίδα* και *Η Αδωότητα*).

Δ.Μ.

Σάββατο 16 Νοεμβρίου, Cine Σταύρος Τσρνές, 23:00

Σ' αυτήν την ταινία απουσιάζουν οι χείμαρροι των συναισθημάτων -εδώ κινηματογραφείται το κενό της ψυχής.

Zeki Demirkubuz, σκηνοθέτης της ταινίας

Η ταινία είναι το πρώτο μέρος μιας τριλογίας με τον τίτλο *Ιστορίες Σκότους*. Ποια είναι η κεντρική ιδέα της τριλογίας;

Η κεντρική ιδέα της τριλογίας είναι το σκότος που ενυπάρχει στην ανθρώπινη ψυχή. Σ' αυτό είναι δυνατό να ρίξεις φως.

Ποια είναι η σχέση της ταινίας *Μοίρα* και του μυθιστορηματος του Albert Camus;

Είναι και τα δύο όμοια, αλλά και αντίθετα μεταξύ τους. Το μυθιστόρημα, σε τελική ανάλυση, προσεγγίζει τους ανθρώπους και τη ζωή, με μέσο το κοινωνικό και το ορθολογικό. Όμως η ταινία προσπαθεί να τους προσεγγίσει διαμέσου του πνευματικού και το ανορθολογικού.

Και τέλος η ταινία δεν καταλήγει σ' ένα συμπέρασμα, δεν πετυχαίνει ένα στόχο. Όμως το μυθιστόρημα καταλήγει κάπου, και δείχνει στους αναγνώστες κάποια "γεγονότα".

Είναι η παθητικότητα του κεντρικού χαρακτήρα είναι σχόλιο για την πολιτική και κοινωνική κατάσταση στην Τουρκία;

Όχι. Σύμφωνα με τον άποψη μου ο άνθρωπος είναι παντού ο ίδιος, ανεξάρτητα της χώρας καταγωγής του.

Πιστεύετε ότι το "κενό της ψυχής", που χαρακτηρίζει τον κεντρικό πρόσωπο τον Musa, είναι ένα πρόβλημα που αντιμετωπίζουν πολλοί άνθρωποι στις σύγχρονες κοινωνίες;

Όχι. Η ταινία *Μοίρα* δεν αναφέρεται σ' ένα πρόβλημα. Είναι απλώς μια ταινία για το πρόσωπο της ανθρώπινης φύσης.

Ποια είναι η κατάσταση στον τούρκικο κινηματογράφο; Πιστεύετε ότι θα υπάρξουν αλλαγές μετά τις πρόσφατες εκλογές;

Δεν έχω ιδέα το τι συμβαίνει στον τούρκικο ή στον παγκόσμιο κινηματογράφο. Μ' ενδιαφέρει απλώς το σινεμά που έχει ηθική και αρχές.

Ποια είναι τα μελλοντικά σας σχέδια;

Σκοπεύω στο μέλλον να γυρίσω ταινίες για το σκότος της ανθρώπινης ψυχής.

Συνέντευξη: Δημήτρης Μπάμπας

DIGITAL VIDEO

DVD authoring. Το κάνουν όλοι.
(Η λένε ότι το κάνουν όλοι.)

DVD μπορείτε να φτιάξετε με ένα πρόγραμμα των €100. Μπορείτε να φτιάξετε ακόμα και από υλικό σε παλαιά DV. Αλλά για να κάνετε πραγματικά επαγγελματικές παραγωγές σαν αυτές που έχουμε συνηθίσει από τα εξωτερικά απαιτούνται τα αντίστοιχα εργαλεία για καθαρισμό και βελτιστοποίηση της εικόνας, για καθαρισμό και βελτιστοποίηση της εικόνας και της συμπίεσης υποβλήτους και προηγμένα μενού.

Αυτά δεν τα κάνουν όλοι.

«Το 575 είναι ένα ψηφιοποιημένο όργανο που κάνει επεξεργασία των εικόνων σε DV, component, SDi και embedded σημάδια. Καθαρίζει το σήμα με spatial & temporal noise reduction και βελτιστοποιεί το σήμα πριν από οποιαδήποτε συμπίεση»

www.leitch.com

AMY SA - Digital Video
Tiflis 58, 152 35 Vrilissia-Athens / Greece
Tel: 003 010 6133000, Fax: 003 010 6133301
e-mail: dvsales@amy.gr, web site: www.amy.gr/amydv

Milorad Milinkovic σκηνοθέτης της ταινίας *Κοκαλωμένος*

Πείτε μου για την υπόθεση της ταινίας.

Δύο αδέρφια πρέπει να επιστρέψουν το πτώμα του παππού τους στην πατρίδα τους για να το θάψουν. Δεν έχουν όμως χρήματα για να το κάνουν και έτσι παίρνουν το τρένο, επιβιβάζοντας λαθραία και τον παππού. Την ίδια ώρα ένα βαποράκι έβαλε στην τσέπη του «κοιμισμένου», όπως νόμιζε, παππού κάποιες ουσίες. Έτσι όταν τυχαία χάνεται τυχαία το πτώμα όλοι τον ψάχνουν και όλους τους κυνηγάει η αστυνομία. Είναι μια μαύρη κωμωδία με ρομαντικό τέλος.

Έχετε κάνει θέατρο, τηλεόραση, βίντεο κλιπ. Πώς αποφασίσατε να στραφείτε στον κινηματογράφο;

Ήθελα να ασχοληθώ με τον κινηματογράφο από την εποχή που σπούδαζα. Και τώρα, μετά από δέκα χρόνια, βρήκα λεφτά για να κάνω την ταινία. Προσπάθησα και τελικά τα κατάφερα. Είναι δύσκολο για μένα να βρω λεφτά γιατί δεν ξέρω πως να το κάνω. Έχω όμως φίλους παραγωγούς που δεν ξέρω πως καταφέρνουν και τα βρίσκουν.

Τι προτιμάτε ανάμεσα σε όλα αυτά;

Είναι σαν το γράψιμο. Εκεί τι προτιμάς να διαβάζεις; Τις ειδήσεις, τα διηγήματα ή τα μυθιστορήματα; Εγώ προτιμώ τα τελευταία. Έτσι προτιμώ και τον κινηματογράφο. Είναι το κορυφαίο πράγμα που μπορείς να κάνεις. Μ' άρεσε τόσο πολύ το γύρισμα αυτής της ταινίας που θα ήθελα να κάνω μια δύο ταινίες το χρόνο, αν μπορούσα. Να μην κάνω τίποτα άλλο, ούτε διακοπές.

Τι είναι για σας ο κινηματογράφος;

Είναι η ίδια η ζωή. Όταν κάνεις μια ταινία περνάς από όλα τα στάδια της δουλειάς. Στην αρχή είσαι μόνος σου με τον υπολογιστή. Είναι το στάδιο της μοναξιάς. Μετά περνάς στο στάδιο της προετοιμασίας της ταινίας που είναι κλασική δουλειά γραφείου. Μετά πηγαίνεις στα μέρη που θα γίνουν τα γυρίσματα και μετά περνάς στο τελικό στάδιο, όπου πάλι είσαι μόνος σου με τον υπολογιστή. Έτσι βιώνεις όλα τα στάδια της διαδικασίας και αυτό είναι που μ' αρέσει στον κινηματογράφο.

Η κινηματογραφική παραγωγή στη Γιουγκοσλαβία;

Η παραγωγή σε μας δεν έχει στρατηγική. Κυριαρχεί η φιλοσοφία «χτυπάω και φεύγω». Γενικά στην Ευρώπη πιστεύω πως συμβαίνει αυτό, γι' αυτό είναι πολύ δύσκολο να βρεις χρηματοδότες. Έχει όμως και πλεονεκτήματα αυτή η τακτική γιατί είσαι ελεύθερος να κάνεις ό,τι θέλεις. Δεν έχεις κάποιον από πίσω που να βάζει τα λεφτά και να σε κατευθύνει, όπως για παράδειγμα στο Hollywood.

Συνέντευξη: Όλγα Κοζάνη

video
cinema
club

Π. Π. Γερμανού 5, Θεσσαλονίκη, 546 22 - Τηλ. 0310-284748
Βιζυηνού 65, 40 Εκκλησιές, Θεσσαλονίκη, 546 36 - Τηλ. 0310-968600

complete collections of:

ALMODOVAR * CASSAVETES

EISENSTEIN * LANG * KUROSAWA

TARKOVSKY * JODOROWSKI

FELLINI * KUBRICK * KAR-WAI WONG

WOODY ALLEN * JARMUSCH

classics
independent
cult

VHS & DVD

and more ... !!!

τώρα, και στο κέντρο των 40 Εκκλησιών

www.aza.gr

DO YOUR OWN FESTIVAL

Γνήσια κρητική κουζίνα με προϊόντα
αποκλειστικά από την Κρήτη.

Εδώ θα βρείτε την σπιτική τοικουδιά (ρακί)
με τον μεζέ της, τον παραδοσιακό ντάκο με
προζύμι ψημένο σε ξυλόφουρνο, στάκα με τ' αυγά,
λαχανοπιτάκια, ξύγαλο, σητειακές ελιές, απάκι
και πολλούς άλλους μεζέδες.

Αξίζει να δοκιμάσετε τα σπιτικά πιάτα ημέρας,
μαγειρεμένα με αγνά υλικά.

Συμβουλή: αφήστε το προσωπικό του καταστήματος
να σας προτείνει γεύσεις και να σας περιποιηθεί με
τον ξεχωριστό κρητικό τρόπο φιλοξενίας.

κρητική κουζίνα ρακάδικο

Ανοιχτά από τις 1 το μεσημέρι
μέχρι τις 3 το βράδυ.

Θα μας βρείτε στην **Τσόπελα 2**,
πίσω από το Κ.Θ.Β.Ε.
και στο τηλέφωνο **0310 228 300**

Τοιμισή

LANCIA

AMBASSADOR OF THE ITALIAN "ARTE DI VIVERE"

www.lanciathesis.gr

Leo Burnett

Ερήμη κοιλάδα / Thung lung hoang vang

της Pham Nhue Giang (Βιετνάμ, 2002)

Βραβευμένη με το βραβείο FIPRESCI στο φεστιβάλ της Μελβούρνης, αλλά και με εθνικά βραβεία από την χώρα καταγωγής, η ταινία επικεντρώνεται στις ερωτικές περιπέτειες τριών δασκάλων που ζουν σε μία απομονωμένη ορεινή περιοχή του βόρειο Βιετνάμ, αλλά και στην αυταπάρνηση με την οποία ξεπερνούν τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν.

Οι βόρειες ορεινές περιοχές του Βιετνάμ είναι ο τόπος όπου κυρίως κατοικούν οι εθνικές μειονότητες της χώρας. Σ' αυτές τις περιοχές βρίσκεται εγκαταστημένο το μικρό σχολείο. Τρία πρόσωπα, υπηρέτουν και προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στους μαθητές που φοιτούν εκεί: δύο νεαρές δασκάλες (η Gioa και η Minh) και ο υπεύθυνος για την λειτουργία του σχολείου (ο Tanh). Βρίσκονται εκεί για απροσδιόριστο χρόνο, έχουν να αντιμετωπίσουν δυσκολίες και εμπόδια και η ζωή δεν είναι καθόλου εύκολη. Ωστόσο η υπευθυνότητα και το πάθος τους για την δουλειά που κάνουν, αποδεικνύεται μία δύναμη που υπερνικά τα εμπόδια. Ωστόσο άλλα εμπόδια που αντιμετωπίζουν αποδεικνύονται πολύ πιο δύσκολα να υπερπηδηθούν: είναι οι δυσκολίες και οι περιπέτειες του έρωτα, είναι η αναστάτωση στην ζωή τους που προκαλεί. Ένας κίνδυνος διαγράφεται στον ορίζοντα: το ενδεχόμενο το σχολείο να κλείσει και οι μαθητές να μείνουν χωρίς δασκάλους...

Ενός τόπου όπου ο πολιτισμός απουσιάζει, σ' ένα περιβάλλον αγροτικής οικονομίας όπου τα μέσα βίωσης είναι πρωτόγονα, η εκπαίδευση καθίσταται σημαντική. Σ' αυτό το περιβάλλον απομόνωσης, ο έρωτας (και το αλκοόλ) αποτελεί την μοναδική διέξοδο. Όμως ο έρωτας και οι συναισθηματικές ανάγκες των τριών κεντρικών προσώπων απειλούν να διαλύσουν την όποια εκπαιδευτική διαδικασία. Αυτό τον τόπο και σ' αυτές τις συνθήκες, η αυταπάρνηση, η υπευθυνότητα, η ανιδιοτελής προφορά απέναντι στους μαθητές και η απέραντη αγάπη για τον τόπο και τους κατοίκους του είναι τα μόνα όπλα για να κερδισθεί η μάχη.

Δ.Μ.

Σάββατο 16 Νοεμβρίου, Cine Σταύρος Τορνές, 12:00

Η μαγευτική φύση, οι δύο γοητευτικές πρωταγωνίστριες και οι εντάσεις του έρωτα, αποτελούν αυστατικά στοιχεία της δραματικής πλοκής.

Pham Nhue Giang, σκηνοθέτης της ταινίας

Μιλήστε μου για την κατάσταση του κινηματογράφου στο Βιετνάμ.

Αντιμετωπίζουμε πολλά και δύσκολα προβλήματα. Τις ταινίες τις χρηματοδοτεί η κυβέρνηση δίνοντας γύρω στα 60.000 δολάρια για την κάθε ταινία, ποσό που είναι πολύ χαμηλό. Το χρόνο γυρίζονται περίπου δέκα ταινίες. Η διανομή, επίσης, δεν γίνεται σωστά ενώ οι ταινίες δεν διαφημίζονται καθόλου. Βασικά το κοινό δε βλέπει εγχώριο κινηματογράφο και έτσι οι ταινίες δεν μπορούν να προωθηθούν ούτε και να αποφέρουν χρήματα.

Ποιες δυσκολίες συναντάτε;

Ένα σοβαρό πρόβλημα είναι ότι η κυβέρνηση ελέγχει όλα τα σενάρια. Έτσι δεν έχουμε την ελευθερία να κάνουμε και πολλά πράγματα πάνω σ' αυτό. Επιπλέον δεν υπάρχουν χρήματα, ο εξοπλισμός είναι ελάχιστος και παλιός και κυρίως δεν υπάρχουν επαγγελματίες στο χώρο αυτό.

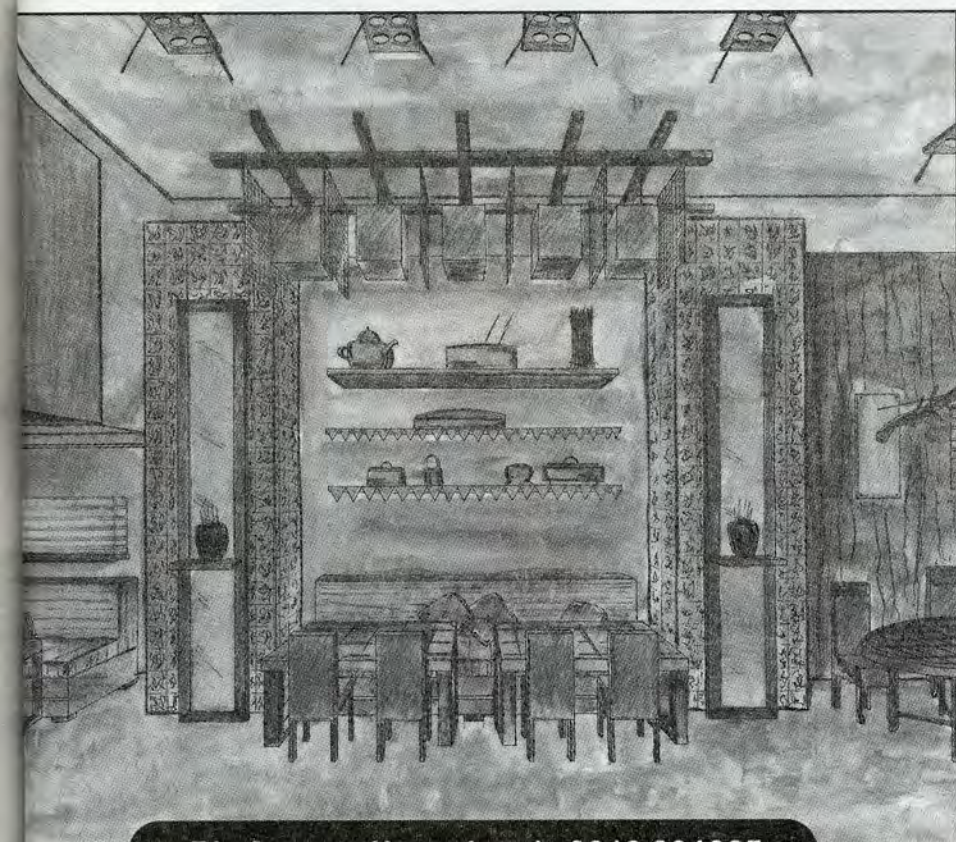
Ποια ήταν η αφορμή για να διαλέξετε αυτό το θέμα στην ταινία σας;

Ήθελα να κάνω μια πραγματική ταινία. Μ' αρέσει πολύ να ανακαλύπτω τους χαρακτήρες, να διεισδύω στην ψυχή τους. Όσο δύσκολο κι αν είναι κάποιες φορές θέλω να το προσπαθώ.

Τι θέλετε να πείτε με την ταινία;

Θέλω να δείξω την πραγματικότητα για την πολύ σκληρή ζωή των δασκάλων σε μια απομακρυσμένη και ορεινή περιοχή. Αυτοί οι άνθρωποι κάτω από αντίξοες συνθήκες προσπαθούν να επιβιώσουν και να μεταδώσουν τη γνώση. Θα ήθελα όλοι και κυρίως η κυβέρνηση να βοηθήσουν ώστε να αλλάξει η κατάσταση σ' αυτές τις περιοχές του Βιετνάμ.

Συνέντευξη: Όλγα Κοζάτη

Πλ. Αριστοτέλους 4, τηλ. 2310 234027

mojo
Lunch & Dinner

ΠΑΡΕ ΘΕΣΗ

ΑΓΑΠΑΜΕ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ, ΣΕΒΟΜΑΣΤΕ ΤΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ
ΑΓΑΠΑΜΕ ΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΜΑΣ, ΣΕΒΟΜΑΣΤΕ ΤΟ ΘΕΑΤΗ, ΤΟΝ ΠΕΛΑΤΗ ΜΑΣ
ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ ΤΩΡΑ ΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ,
ΔΙΑΘΕΤΟΝΤΑΣ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΜΑΣ ΜΟΝΟ ΑΥΘΕΝΤΙΚΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ
ΕΤΣΙ ΕΝΘΑΡΡΥΝΟΥΜΕ ΤΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟ ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΣΕΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ
ΚΑΙ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΟΥΜΕ ΣΤΟ ΚΟΙΝΟ ΜΑΣ ΤΗΝ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΔΥΝΑΤΗ ΠΟΙΟΤΗΤΑ
ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΦΟΡΑ ΠΑΡΤΕ ΘΕΣΗ, ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΣΤΗΝ ΠΟΛΥΘΡΟΝΑ ΣΑΣ...

viewmaster

ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΣΤΟΥΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΣ, ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΣΤΟΥΣ ΘΕΑΤΕΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ	ΘΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ 33, ΤΚ 546 40, 0310 886 286 ΠΑΣΑΛΙΔΗ 147, ΚΑΛΑΜΑΡΙΑ, ΤΚ 551 33, 0310 444 362 ΟΛΥΜΠΟΥ 112 & ΙΑΣΩΝΙΔΗ, ΤΚ 546 35, 0310 226 313
ΣΕΡΡΕΣ	ΜΕΡΑΡΧΙΑΣ 52, ΤΚ 621 25, ΤΗΛ. 03210 59 139 ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ 13 & ΠΑΠΑΠΑΥΛΟΥ, ΤΚ 62122, 03210 56077

HIGH DEFINITION

Ελληνικός Κινηματογράφος Η επόμενη μέρα...

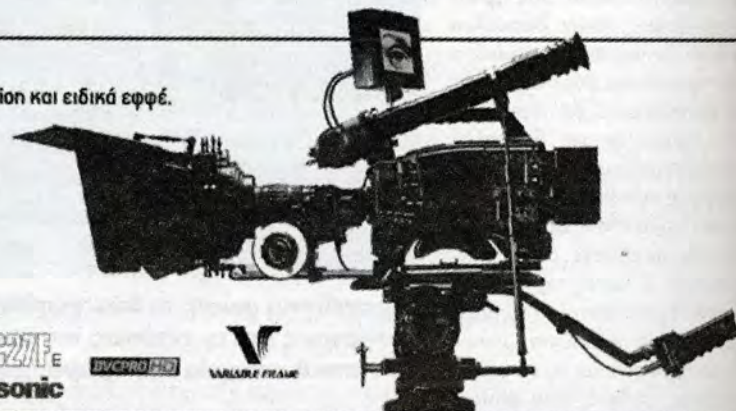
Εμείς είμαστε έτοιμοι. Εσείς;

Με μεταβλητό frame rate (4 - 60 καρέ/sec σε βήματα του ενός καρέ) για slow motion και ειδικά εφέ.

Βέλτιστο film transfer λόγω τετραπλάσιας ωφέλιμης ανάλυσης και εγγραφής frame (progressive scan) αντί για field (interlaced).

Ανώτερο contrast και δυναμική περιοχή χρώματος, έως και 10 φορές, από την τεχνολογία βίντεο που χρησιμοποιείται σήμερα.

Λευκά και μαύρα, σκιές και highlights, όπως μόνο στο film τα έχετε συναντήσει...

AJ-HDC27E
Panasonic

AVCPRO HD

V
VARIABLE FRAME

editpro HD/m

Υψηλή ποιότητα εγγραφής, ασυμπίεστου σήματος High Definition αν' ευθείας από την κάμερα, χρησιμοποιώντας την τεχνολογία Direct2Disk™, με βάθος χρώματος 10 bit.

Μοντάζ σε High Definition για film transfer χωρίς απώλειες γενιός.

Αναπαραγωγή slow motion και ειδικών εφέ στο γύρισμα.

Η τεχνολογία Direct2Disk™ ανεπτυγμένη στην Ελλάδα από την Eagle Research A.E., αποτελεί παγκόσμια πρωτοπορία στο χώρο του Digital Cinematography.

Eagle Research A.E.
Βουλιαγμένης 272B - 173 43 Αγ. Δημήτριος, Αθήνα
τηλ: +30 210 97 69 260 fax: +30 210 97 69 269 http://www.eagle.gr

D2D
DIRECT2DISK

EWS
EDIT WHILE SHOOTING

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΗΓΕΙΟ ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΣΥΜΒΑΤΗΡΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΝ: EAGLE RESEARCH A.E.

Panasonic is registered trademark. D2D, EWS, Direct2Disk, are trademarks pending.

Eagle
Research

Caffè Vescovi®

DAL 1927

Vescovi,
il caffè è
un'arte
Coffee is an art

Κάπου τον έχεις ακούσει.....

Τον έχεις δοκιμάσει σε κάποιο
καφέ - μπάρ.....

Τώρα ήρθε η ώρα να μάθεις
τον espresso Vescovi.....

Μάθε για τον espresso

Αποκλειστική διανομή για την Ελλάδα.

Accento

SOCIETÀ DI IMPORTAZIONI

ΕΔΡΑ: ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 4 - ΔΡΑΓΟΥΜΗ 4 - ΡΟΓΚΟΤΗ 3 - Τ.Κ. 546 24 - ΤΗΛ - FAX: (2310) 240 642
ΑΘΗΝΑ: ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 43 - ΜΑΡΟΥΣΙ - Τ.Κ. 151 24 ΤΗΛ - FAX: (210) 61.44.331
e-mail: accento@otenet.gr

ΓΙΑ ΚΑΛΟ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΟ ΦΑΓΗΤΟ

ΟΥΖΕΡΙ
"ΑΓΟΡΑ,"

ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΟΥ 5
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΤΗΛ. 532.428

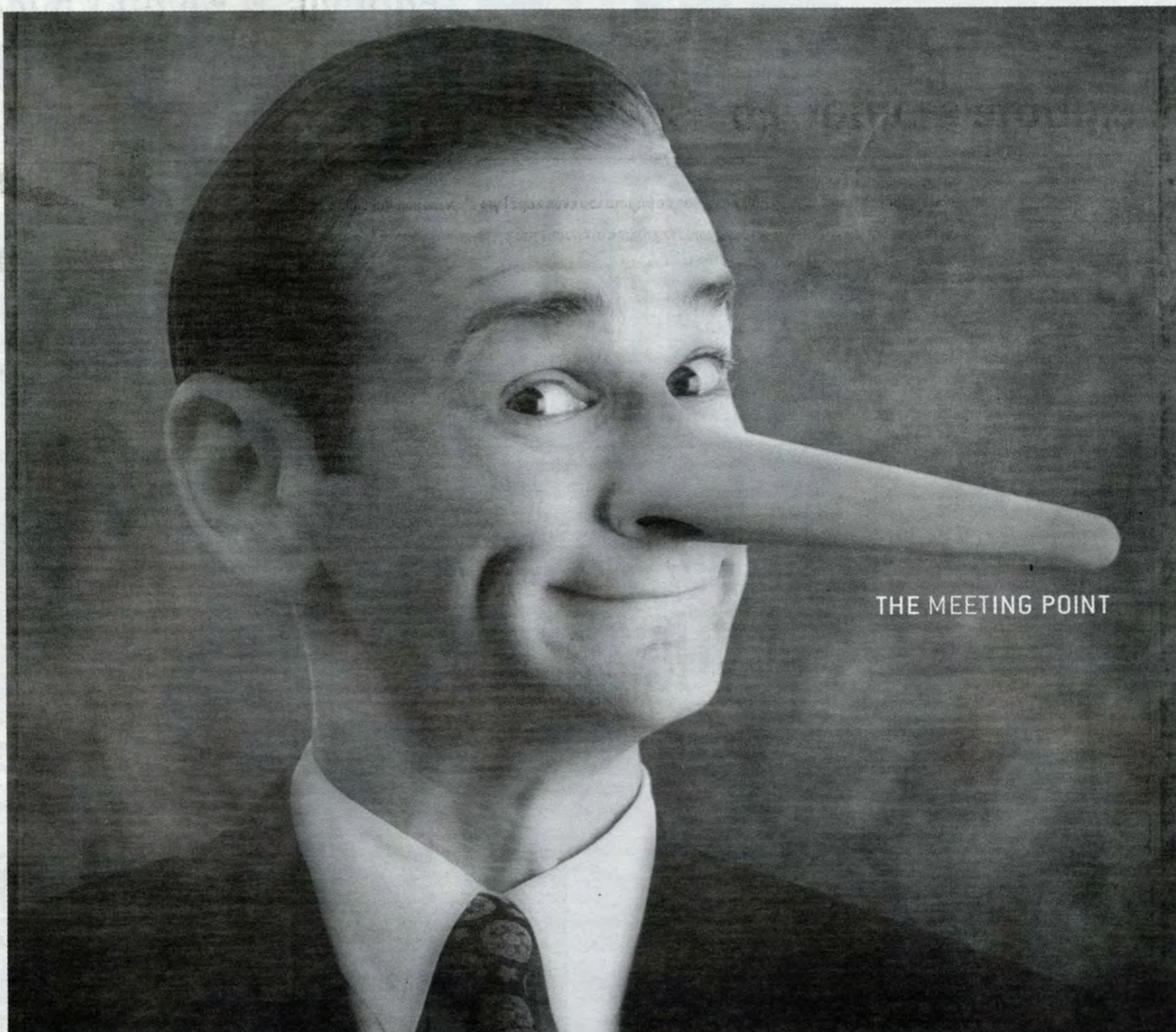
ΚΑΙ ΜΕΤΑ...

Βεντέτα

ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ 3 ΤΗΛ. 0310 234 973

ΓΙΑ ΖΩΝΤΑΝΗ

ΛΑΙΚΗ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗ ΜΕ ΑΠΟΨΗ

THE MEETING POINT

Κούσκουρα 2 & Μητροπόλεως • 546 22 Θεσσαλονίκη • Τηλ.: 0310 253 268 • e-mail: social@hol.gr
Παύλου Μελά 28, Πλατεία Δημαρχείου Εύσμος • 562 24 Εύσμος • Τηλ.: 0310 774518

SOCIAL
♦ C A F E ♦

